SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 117, ЧИСЛО 35, П'ЯТНИЦЯ, 27 СЕРПНЯ 2010 РОКУ 1893 Vol. 117, No. 35, FRIDAY, AUGUST 27, 2010 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Україна відзначила 19-річчя відновлення державної незалежности

КИЇВ. – 24 серпня на Майдані Незалежности відбулися урочистості з нагоди 19-ої річниці Незалежности України. На Майдан пускали лише за запрошеннями та спеціяльними перепустками.

Президент Віктор Янукович виголосив звернення до українського народу, у якому вже не обіцяв „покращення життя громадян уже сьогодні", але висловив упевненість, що „не дозволить Україні зійти зі шляху демократичних реформ".

Свято вдалося не для всіх. На Майдані були присутні 12 представників коаліції, які спробували розвернути плякат з написом: „Майдан для всіх!", але служби безпеки їм не дозволили і двох затриманих доставили у відділення міліції з метою складення протоколу про адміністративне порушення.

24 серпня у катедральному соборі св. Володимира відбулася Молитва за Україну. Очолив її Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет. Були присутні голова партії „Батьківщина" Юлія Тимошенко, голова Народного

(Закінчення на стор. 11)

Під час Молебня за Україну з нагоди Дня Незалежности в Києві, 24 серпня, провідники держави (зліва): голова Верховної Ради України Володимир Литвин, Президент України Віктор Янукович та Прем'єр-міністер України Микола Азаров. Фото: УНІАН

Провідник об'єднаної опозиції Юлія Тимошенко, заступник голови Верховної Ради України Микола Томенко (праворуч), письменник Дмитро Павличко (другий праворуч) під час віча з нагоди 19-ої річниці Незалежности України в Києві 24 серпня біля пам'ятника Тарасові Шевченкові. Фото: УНІАН

Гіларі Родем Клінтон: „США завжди підтримуватимуть Україну"

Державний секретар США Гілярі Родем Клінтон 24 серпня звернулася до українського народу з привітанням з Днем Незалежности. Текст привітання, пересланий Посольством США в Україні, вміщено нижче.

Вітаю усіх українців з Днем незалежности і бажаю гарного свята. 24 серпня у цьому році ви відзначаєте 19-річчя незалежности України і віддаєте шану цінностям, які поділяють не тільки українці, але й американці.

Я мала честь відвідати Україну в липні. Я зустрілася з вашим Президентом, міністром закордонних справ, студентами вищих шкіл, багатьма іншими, хто готовий ділитися своїми ідеями і талантами із своєю країною. Значний поступ, якого досягла ваша країна за невеликий проміжок часу, свідчить про рішучість, наполегливість і силу духу українського народу. Сполучені Штати пишаються тим, що є вашим партнером.

Ми знаємо, що ви продовжуватимете з тим же завзяттям і сумлінністю працювати над захистом і зміцненням ваших демократичних інституцій, розвитком громадянського суспільства, поширенням прозорих ринків, що закладе фундамент стабільного й заможного майбутнього.

Протягом наступного року наше стратегічне партнерство дозволить поглибити співробітництво між нашими країнами у широкому спектрі галузей, де ми вже працюємо – торгівля, інвестиції, економічне зростання; енерґетична співпраця; політичний діялог, верховенство права; реґіональна безпека і територіяльна цілісність. Ми також шукатимемо шляхи розширення контактів і обмінів між нашими людьми.

Сполучені Штати завжди підтримували Україну і народ України з часу здобуття незалежности, і ми продовжимо підтримувати вас у вашій праці із досягнення усіх переваг демократії та тих благ, що вона несе.

Державний секретар США Гілярі Родем Клінтон.

З нагоди Дня Державного прапора України

КИЇВ. – 23 серпня в музеї під відкритим небом „Мамаєва Слобода" з нагоди Дня Державного прапора Укарїни був розгорнутий прапор України довжиною 75.18 метра. Присутні одночасно випустили в небо 7,518 повітряних кульок жовтого і синього кольорів. Фото: УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

23 серпня День Державного Прапора України

КИЇВ. — День Державного Прапора України запроваджений в серпні 2004 року Указом Президента Леоніда Кучми на знак вшанування багатовікової історії українського державотворення, державної символіки незалежної України та з метою виховання поваги громадян до державних символів України. Свято відзначається щорічно 23 серпня. Як сказано в Конституції України, „державними символами України є Державний Прапор України, Державний Герб України і Державний Гимн України. Державний Прапор України – стяг з двох рівновеликих горизонтальних смуг синього і жовтого кольорів“. У цей день на всіх державних будівлях прийнято урочисто піднімати український прапор. В Києві на площі перед будівлею Адміністрації Президента за участю Президента Віктора Януковича відбулася урочиста церемонія підняття Державного Прапора України. *(„Кореспондент“)*

Урочиста академія на честь Незалежности України

ЛЬВІВ. — В Національному академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької 20 серпня відбулася урочиста академія та святковий концерт, присвячений 19-ій річниці Незалежности України. Голова Львівської обласної державної адміністрації Василь Горбаль у своєму вітальному слові зазначив, що сьогодні час замислитися над тим, що таке справжній патріотизм. „Якщо ми говоримо про політиків, то це не виступи на мітинґах, а щоденна праця для держави“, – заявив В. Горбаль і додав, що патріотизм – це також наведення ладу у себе вдома. Голова Львівської обласної ради Мирослав Сеник, своєю чергою, зазначив, що після 19 років відновлення незалежности потрібно критично поглянути на той шлях, який пройшла Україна: „Ми в черговий раз стоїмо перед прірвою. Сьогодні іде наступ на наші цінності і на нашу мову“. М. Сеник закликав, щоб усі несли свою міру відповідальности за державу, і наголосив, що потрібно підтримувати свою національну Церкву. Посадник Львова Андрій Садовий також виступив з вітальним словом: „Ми живемо в час, коли є багато запитань, але я хотів би, щоб кожен поставив запитання собі „Чи я зробив для держави все, що від мене залежить?“. Він вручив львів’янам державні нагороди. *(„ЗІК“)*

В. Янукович відкрив музей Т. Шевченка в Каневі

КИЇВ. — 23 серпня Президент України Віктор Янукович взяв участь у церемонії відкриття музею Тараса Шевченка в Шевченківському національному заповідникові в Каневі. Нагадаємо, в Каневі завершився комплекс робіт з реставрації музею Т. Шевченка. У музеї переобладнаний інтер’єр за проєктом архітектора Лариси Скорик, реставровано фасад музею, а також виконані роботи з благоустрою прилеглої території на Тарасовій горі. *(„Кореспондент“)*

Усе більше жителів України розмовляють українською мовою

КИЇВ. — Усе більше жителів України вважають себе громадянами України і розмовляють українською мовою. Про це свідчать висліди дослідження, проведеного Центром соціяльних і „маркетінґових“ досліджень „Социс“. „Зараз важають себе громадянами України, в порівнянні з 40 відс. у 2004 роц, 54 відс. жителів країни. Кількість тих, хто називає себе громадянами колишнього СРСР, зменшилася за цей час з 12 відс. до 6 відс.“ – сказав М. Чурилов, голова центру досліджень „Социс“ 20 травня в Києві. Він також відзначив позитивну тенденцію щодо росту громадян, що розмовляють українською мовою. „Раніше, у 2004 році, переважно українською мовою розмовляли 36 відс., зараз цей показник складає понад 40 відс.“, – сказав М. Чурилов. Директор центру „Социс“ також оприлюднив дані, що характеризують переваги українців щодо шляхів розвитку держави на міжнародному рівні. „Кількість людей, що вважають, що треба розвивати зв’язки з країнами Співдружности незалежних держав, з 2004 року з 41 відс. зменшилася до 10 відс. За зміцнення східньослов’янського бльоку (Україна, Білорусія, Росія) виступає 34 відс. респондентів, а в 2004 році таких було 24 відс.“, – сказав М. Чурилов. За його даними, доцільність установлення зв’язків з країнами Заходу бачать 14 відс. опитаних. Кількість прихильників вступу України в Евросоюз зменшилася з 56 відс. у 2004 році до 42 відс. на сьогоднішній день, у НАТО – з 25 відс. до 21 відс. У кожній хвилі дослідження брали участь 1,800 респондентів. *(„Українська правда“)*

Українці перестали вірити в В. Януковича

КИЇВ. — 48 відс. українців вважають, що дії Президента Віктора Януковича в першу чергу спрямовані на захист власних інтересів. Такі висліди опитування, проведеного Центром ім. Олександра Разумкова. У зворотному впевнені 33 відс. респондентів. При цьому в західньому реґіоні країни в своєкорисливій мотивації Президента впевнений 71 відс. респондентів, у центральному реґіоні – 55 відс., у південному – 26 відс., а в східньому – 39 відс. Ще в квітні майже половина (47 відс.) громадян країни були впевнені, що дії В. Януковича спрямовані на захист загальнонаціональних інтересів. Тоді підозрювали його в захисті інтересів власних і власного ж політичного оточення лише 34 відс. Опитування проведено 10-15 серпня. Опитано 2,009 респондентів віком понад 18 років у всіх реґіонах України. *(„Українська правда“)*

Заходові не подобається аномальна присутність СБУ

КИЇВ. — Посол Франції в Україні Жак Фора вважає „аномальним“ змішування функцій деякими представниками влади, зокрема в Службі безпеки України (СБУ). Таку позицію він висловив 20 серпня. „З мого погляду, не зовсім доречне змішання ролей деякими представниками державної влади. Зокрема я маю на увазі СБУ, що, на мій погляд, зараз присутня практично у всіх сферах життя країни. Ця тенденція аномальна і викликає серйозну стурбованість“, – відзначив Посол. Посол закликав владу України дотримуватися основних свобод у політичному житті і праці засобів масової інформації (ЗМІ). „Серед очікувань від України – моменти, що стосуються функціонування механізмів правової держави, дотримання основних свобод і прав людини, реального плюралізму в політичному житті і роботі ЗМІ. Наше щире бажання, щоб ні в якому разі не було відходу назад. З жалем можу відзначити, що є певні свідчення не зовсім позитивного розвитку ситуації в даних сферах, – заявив Посол. – Зокрема можна вказати на певні спроби зневажити правилами, що визначають участь тих чи інших сил у політичному житті країни. На мій погляд, немає життєвої необхідности змінювати текст законів перед кожною виборчою кампанією“, – сказав Ж. Фора. *(ІМІ)*

Українські підприємці готують масові акції протесту

КИЇВ. — Українські підприємці готуються до масових вуличних акцій протесту проти наступу влади на їхні економічні права. Таке рішення ухвалила Асамблея громадських організацій малого та середнього підприємництва України. На зборах Асамблеї 18 серпня підприємці, що представляють близько 100 громадських організацій з усіх областей держави, висловили незадоволення проєктом нового Податкового кодексу, „позазаконним“ збільшенням стягнень до пенсійного фонду та „фактичним знищенням підприємців, як кляси“. Про це заявив член координаційної ради Асамблеї громадських організацій малого та середнього підприємництва Андрій Панаетов, наголосивши, що політика щодо підприємництва нинішньої влади спричиняє масове банкрутство дрібних підприємців, а більш потужних „задушують перевірками“. А. Панаетов зазначив, що для того, щоб виконати передвиборчу обіцянку Президента Віктора Януковича, уряд нині готує звільнення підприємців від податків. Однак, лише від тих, які вони раніше і так не платили, додав активіст. Підприємці розчаровані діяльністю всіх політичних сил, які перебували при владі за часи незалежности України. Вони не бачать можливости змінити ситуацію через участь їхніх громадських організацій у виборах. І єдине, що їм залишається, – це відстоювати свої права через „механізми впливу на владу шляхом прямої дії“. А. Панаетов не виключив, що перша така всеукраїнська масова акція протесту відбудеться вже на початку вересня в Києві та інших обласних центрах держави. *(„Німецька хвиля“)*

Помаранчеву революцію викинули з підручника історії

КИЇВ. — У новому підручнику історії для школярів 5-ої кляси не буде згадування про Помаранчеву революцію і її історичне значення. Про це повідомив 19 серпня директор Інституту інноваційних технологій і змісту освіти Олександер Удод. На його думку, у вступному курсі до історії не має бути зайвої політизації, тому в новій редакції книги, за якою навчатимуться п’ятикласники вже цього року, сучасности приділяється один параграф. Там говориться про досягнення українців у спорті, культурі, також показані всі наші президенти з 1991 року, але без політичних оцінок. У результаті згадування про Помаранчеву революцію буде лише в підручниках історії для 11-ої кля, та й то в наступному році. *(„Українська правда“)*

Для жертв домашнього насильства відкрили гарячу лінію

КИЇВ. — Жертв домашнього насильства громадські діячі закликають не замовчувати родинні проблеми. Для постраждалих відкрили гарячу лінію. Картки з номером відтепер можна отримати на залізничних та автобусних станціях по всій країні. За даними Інституту соціяльних досліджень, найбільше від насильства потерпають жінки. Знущань у родині зазнають майже 70 відс.українок. Ірина Огороднійчук, координатор Національної „гарячої лінії“ міжнародного жіночого правозахисного центру „Ля-Страда – Україна“, повідомила: „Ми налагоджуємо контакти з неурядовими організаціями, а також соціяльними службами в певному реґіоні і намагаємося допомогти таким чином. Навіть, якщо це стосується судового супроводу, то це також може бути“. Ірина Довгаль, начальник відділу протидії домашньому насильству Міністерства у справах сім’ї, молоді та спорту, сказала: „Ми бачимо збільшення цих випадків у порівнянні з минулим роком. Якщо торік було занотовано понад 75 тис. таких випадків, то протягом цього півріччя вже маємо 53 тис. таких випадків“. *(„5 канал“)*

Середня сума хабара в Україні досягла 3,000 дол.

КИЇВ. — Середня сума хабара досягла майже 24 тис. грн. (приблизно 3,000 дол.), повідомив 19 серпня начальник Відділу державної служби боротьби з економічною злочинністю Міністерства внутрішніх справ МВС) України Валерій Коряк. Загальна сума задокументованих хабарів склала понад 27.7 млн. грн. У цілому викрито 1,123 хабарники. З початку року в навчальних закладах України викрито 184 факти хабарництва. До кримінальної відповідальности притягнуто 74 особи. В системі охорони здоров’я також занотовано 84 злочини цієї категорії. Також цього року у сфері земельних взаємин викрито 1,752 злочини економічної спрямованости, пов’язані з незаконними акціями з землею. Значно зросли суми хабарів. Зокрема виявлено 42 хабарі з сумою понад 100 тис. грн., 30 злочинів – з сумою понад 30 тис. грн. Найбільші хабарі вимагають в економічно розвинених областях України, а також в областях з високим рекреаційним потенціялом.*(„Кореспондент“)*

БОЛЮЧА ТЕМА

Як сіль на рану...

Петро Часто

Біль, як відомо, шкодить думці. Коли щось дуже болить, з грудей виривається стогін або крик, але від голови тоді годі чекати ясного міркування. Тому-то тепер, коли кожного свідомого українця болить безвихідь, в яку веде незалежну Українську державу національно глухий, щоб не сказати гірше, Президент Віктор Янукович і його ганебне промосковське оточення, чуємо в наших середовищах частіше „стогони і крики", ніж холоднокровно обґрунтовані погляди й узагальнення.

Але тут є такий нюанс: не в кожному випадку біль викликає співчуття. Принаймні, не тоді, коли кричить лікар – замість холоднокровно визначати діягнозу хвороби й виписувати безпомильні, рятівні рецепти.

Один такий невиправдано спонтанний „крик" пролунав з помітної публікації відомого в Україні письменника і дипломата, колишнього Посла України в Ізраїлі, Канаді й у США Юрія Щербака у київській щоденній газеті „День" (12 травня). В цілому це солідна політологічна праця, в якій, починаючи від її заголовку – „Влада темряви" – читач знайде не одне точне віддзеркалення сьогоднішніх проблем України, Росії, Америки, Европи.

Влада темряви – це справді ледве не визначальна ознака світу, в якому ми тепер живемо. Від цього усвідомлення – вже тільки півкроку до давньоіндійського фаталізму, згідно з яким людство деґрадує від „золотого віку" до „калі-юги", коли зло вже здобуває критичну масу і з-під його влади вже ніхто не годен визволитися.

На щастя, нашого автора від фаталізму вберігає не лише його виняткова ерудиція, але й глибокий український патріотизм, вірна синівська любов до України – те почуття, що живить надію на світлий прийдешній день і є найбільшою запорукою його настання. І саме ця любов, протилежною стороною якої є неприйняття, відкидання, дозволяє Ю. Щербакові висловлюватися без недомовок, гостро, навіть різко – про Володимира Путіна і Дмитра Медведєва, про Барака Обаму і Ніколя Саркозі, Европейський союз і НАТО й, звичайно ж, – про Віктора Ющенка, Юлію Тимошенко та Віктора Януковича.

Але таки, мабуть, правду сказав поет: що обличчям до обличчя – обличчя не розгледиш. Й от у цьому випадку так: вповні віриш авторові, коли він аналізує сьогоднішню світову ситуацію, „нову", вигідну для Москви, політику Білого Дому, Франції і Німеччини, проте коли „обличчям до обличя" зближається з Україною, він мовби втрачає попередню гостроту зору.

Наприклад, Ю. Щербак далеко не доказовий у тій частині публікації, де зіставляє політичні портрети Ю. Тимошенко і В. Ющенка. Третій Президент України для Ю. Щербака – „головний конструктор нашої поразки", „провінційний аматор, який взявся був зіграти ролю декоративного українського месії", відтак „обернутий у трипільське мунуле месія ролю свою зіграв бездарно". І висновок, з якого випливає політична безвартість В. Ющенка в порівнянні з Ю. Тимошенко: „...Ніколи Ющенко не об'єднається з Тимошенко, бо страждає на анти-Юліну параною і політичну сліпоту". Оце Щербакове „бо" вже не належить до раціональної аналізи, а свідчить тільки про особисті уподобання автора. Не хочеться тут цитувати політологів й експертів, котрі в найменших деталях відтворили картину саме антиющенівської параної і національної сліпоти Ю. Тимошенко – як, поспіхом, зовнішньо, українізувавшись і чомусь залишаючи неукраїнізованим своє найближче партійне оточення, стрімголов кинулася виривати з рук Президента державне кермо, як не по-українськи вела себе в Москві, як вступала в сепаратні угоди з „реґіоналами", як мовчала під час війни Росії проти Грузії, як надихнула російськомовну київську жовтороту газетку „Вечірнє вєсті" на очорнювання не лише В. Ющенка, але й усього святого для українців.

Також запізно захищати і В. Ющенка, людину справді слабку і, за всієї її українолюбности, надміру самолюбну, хоч Ю. Щербак не може не знати, в яку облогу взяли проукраїнського Президента далекоглядні вороги українства, як завчасу обмежили його повноваження, як, зловживаючи його розумінням ліберальної демократії, топтали ногами чесно і мужньо зформульований ним – вперше в незалежній Україні – принцип захисту національних інтересів.

Отож можна довго сперечатися, хто був у більшій мірі „анти", але загалом до наших політичних уподобань, коли за ними не стоїть вичерпна поінформованість, застосовне прислів'я: „Хтось любить попа, хтось – попадю, а хтось – попову доньку".

Тому ця публікація Ю. Щербака викликала в Україні не лише схвальну реакцію. Серед критичних відгуків „День" вмістив емоційну, але й глибоку відповідь дніпропетровського інженера Миколи Сидельникова („День", 18 червня). Не ідеалізуючи В. Ющенка, він пише про Ю. Тимошенко: „...Ця політична зозуля мало що виштовхнула з „помаранчевого гнізда" свого конкурента В. Ющенка – вона, подібно до шахідки, підірвала своїми „викриттями" оточення Ющенка й при цьому знищила, я вважаю, весь „помаранчевий" рух і наші надії, з ним пов'язані. Юля – гробар „майданних" ідеалів і надій. І далі у своїй боротьбі за лідерство Юля „у чотири руки" розіграла написану в Кремлі партитуру – разом з російськими спецслужбами і найпотужнішою російською пропаґандистською машиною – дезінтеґрувала Президента Ющенка і цілком заблокувала його діяльність...".

Відгук М. Сидельникова спонукав Ю. Щербака вжити додаткових арґументів на захист Ю. Тимошенко і на осуд В. Ющенка. Протиставляючи цю драматичну пару і по-письменницьки тяжіючи до універсальних відповідей, він виказав, може, мимовільно, своє підставове розуміння сьогоднішньої української проблеми і її

(Закінчення на стор. 8)

З УСІЄЮ ВІДВЕРТІСТЮ

Дим „Отєчєства чужого"

„Україну потроху вкриває дим з московських торф'яних боліт, – пише на веб-сайті Радіо „Свобода" відомий український філософ, колишній дисидент і багаторічний політв'язень Євген Сверстюк. – Геть забулося, що Москва колись була болотом. Воно давно висохло, а тепер, при різких перепадах температури, озвалося. Торф'яники загорілися, нема чим дихати...". Та в полі зору цього шанованого автора – й інший „дим", який все більше й небезпечніше огортає Україну. Нижче знайомимо наших читачів з поглядом Є. Сверстюка на сьогоднішню ситуацію в Українській державі.

Коли в сусіда хата горить – усі добрі люди кидаються рятувати. Тут усе просто. А коли то метафора? Адже димом з півночі повіває вже не перший рік. Лужкови – Затуліни... ті просто дихають димом і перегаром. І то прямо нам в лице. Зрідка звідти до нас приїжджає доброзичливий чоловік, який нас поважає. Українські газети відкриваються для таких гостей – чи то буде поміркований політик Борис Немцов, чи опозиціонерка Валерія Новодворська, чи просто порядний журналіст, який визнає принципи добропристойності.

Українсько-російські відносини – то фальшиве поняття. По суті ж у нас йдеться не про взаємність, а про ставлення російської влади до української держави. В Москві чихнуть – а у нас буря. І ніколи не вгадаєш, як завтра чихнуть з Кремля.

Перший Президент Леонід Кравчук спочатку грав свою ролю коректно і навіть пробував там розмовляти українською мовою. Йому цього не подарували навіть і тоді, коли він уже повернувся до ролі васала.

Другий Президент Леонід Кучма відчув, що так і залишиться провінційним парторгом, якщо не надіне маски автократичного правителя і не засвоїть належних ритуалів. „Україна – не Росія" – пробував він огризнутися. На це отримав хамовиту відповідь: „старший брат" поставив знак питання до цієї назви. Потім Президент здогадався, що за ним стежать, підслуховують, організовують касетний скандал. Їх не влаштовує те, що він російськомовний. Потрібен – зовсім безмовний.

Третій Президент Віктор Ющенко хотів зайняти незалежну і гідну позицію, за що був отруєний і засипаний сміттям з пащі різних табачників. Кремль навіть образився на нього за таку позицію. Його не приймали. А маленький президент Дмитро Медведєв учинив велику бучу з приводу того, що Президент України „неправильно висвітлює" історію своєї країни. Сміттям засипають його і досі. Зі сміттєспалюванням у нас неналагоджено, а сміттєтворчі засоби масової інформації голодно виють, як молотарка.

Четвертий Президент Віктор Янукович вірнопіданно підставив обличчя – хоч дружіть, хоч смійтесь, хоч плюйте. Він знає, що „малина" триває сезон, і не треба його псувати. Маленькі вожді час від часу попльовують на знак самоствердження в сторону сусідів, замість того, щоб гасити свої пожежі.

Поки ми сидимо, перечікуємо спеку і чекаємо з моря погоди, до нас потроху повертається „совєтська власть". Радіо реґулярно подає звіти на рівні повітових господарських клопотів. Телебачення тереневить про все і ні про що. Унормований страх правди і лінивство конформістської думки створює в Україні сприятливий ґрунт для аґресивних Лужкових і Маркових, для наступальних Гундяєвих, які зрештою погоди не роблять.

У суспільстві бракує енерґії опору. Опір мав би спалахнути вже в перший день засідання парламенту, в якому „реґіонали" не мали більшости. Мистецтво творення коаліції – то сенс демократичної політики. 2005-2010 років були важкі проблеми саме у зв'язку з труднощами творення парламентської більшости. Історії відомі доленосні рішення з перевагою в один голос...

Президент В. Янукович розв'язав демократичну проблему найпростішим чином: потрібну кількість депутатів було куплено за гроші. В парламенті був опір. Куплених називали „тушками" для голосування. Їх з соромом обминали і називали суму долярів, за які вони продалися.

Машина голосування – то ще не парламент. Парламент із „тушками" перетворюється на хлів. У такому парламенті одноособові угоди В. Януковича з Росією про продовження оренди Чорноморського флоту Російської Федерації приймаються взагалі без обговорення.

Одне слово, парламент в Україні нелеґітимний. Уряд, затверджений таким парламентом, нелеґітимний. А Президент, який несе пряму відповідальність за беззаконня, теж нелеґітимний, бо зрікається відповідальности.

Дальший розвиток подій є розвитком хвороби беззаконня, закладеної в основі.

Модель підкупу і тихого насильства стає універсальною. Ми опинилися в совковій системі, де влада не має контакту з народом. Вона не рахується з протестами, наприклад, проти міністра освіти – українофоба. Цензура офіційно не вводиться, але призначені Партією Реґіонів чиновники – то і є системний тиск і цензура.

Замість демократичної політики – у нас політика Москви рукою Януковича. Дим „чужого Отєчєства" виїдає очі, хоча на вулиці ще ходять без масок. Але з очима, опущеними від сорому.

У нас нелеґітимна влада. Вона розраховує на те, що ми звикнемо до всього і самі станемо нелеґітимними.

АМЕРИКА І СВІТ

Завалені гірники Чилі отримали допомогу

САНТЯҐО, Чіле. — Чілійські гірники, які від 5 серпня перебувають у заваленій копальні Сан-Хозе в пустелі Атакама, отримали першу від часу аварії партію харчів і води, повідомили 24 серпня засоби масової інформації. Капсули з продуктами, ліками і глюкозою для 33 гірників, які дивом уціліли на глибині майже 700 метрів, було спущено через спеціяльний отвір завширшки всього 15 сантиметрів. Перший зв’язок з заблокованими гірниками встановлено 22 серпня, коли в засипану копальню міді і золота рятувальники спустили зонд з відеокамерою; згодом на поверхні виявили прикріплену шахтарями записку про те, що всі 33 особи живі. Ціла країна святкувала новини про те, що всі гірники живі і з ними встановлено зв’язок. Гірники, як припускають, зібралися в аварійному сховищі завбільшки 50 квадратних метрів на ділянці звивистого підземного тунелю, на відстані 7 кілометрів від входу в шахту. Коли в свердловину опустили мікрофони, гірники виконали державний гимн Чіле. Їхніх родичів просять писати заваленим гірникам оптимістичні листи, щоб полегшити тривале чекання порятунку. Голова рятувальних акцій каже, що шахтарів покищо не повідомили, що на поверхню їх, імовірно, зможуть підняти не раніше, ніж через чотири місяці. Кілька місяців потрібно для того, щоб просвердлити достатньо широкий отвір для евакуації заблокованих шахтарів. (*Бі-Бі-Сі)*

США обіцяють довготермінову допомогу Пакистанові

ВАШІНҐТОН. — США обіцяють довготермінову допомогу Пакистанові, щоб ця країна змогла оговтатися від найгіршої катастрофи за всю свою історію. Три тижні безперервних мусонних злив забрали там життя 1,600 осіб і завдали шкоди ще 20 млн. осіб. Разом з тим, за намірами американців криється ще одна мета: вони хочуть досягти кращого ставлення до США у Пакистані. Держдепартамент США повідомив, що допомога уже надана на суму понад 76 млн. дол. Спеціяльний посланець до Афганістану і Пакистану Ричард Голбрук висловив сподівання, що ця допомога змінить ставлення пакистанців до США: „Люди у Пакистані побачать, що коли прийшла криза – то не китайці, не іранці, і навіть не Евросоюз надавали допомогу, а США“. Чимало пакистанців незадоволені надто повільною реакцією на катастрофу пакистанського уряду. 16 серпня протестуючі палили шини від автомобілів і блькували дороги. ООН закликала світ надати допомогу на суму 460 млн. дол. Однак, покищо лише третина цієї допомоги надійшла до потребуючих. Евросоюз обіцяє розглянути можливість збільшення допомоги Пакистанові. Речник Европейського союзу Феран Тараделас Еспуні сказав: „Оскільки ця повінь є однією з найгірших за останні 80 років, то, можливо, допомога, яку Комісія погодилася виділити, буде недостатньою“. А тим часом у реґіоні катастрофи занепокоєні можливою епідемією холери. За оцінкою ООН, у Пакистані під загрозою є здоров’я 3.5 млн. дітей. *(„Голос Америки“)*

Іран випробував ракету „земля-земля“

ТЕГРАН, Іран. — Міністер оборони Ірану Ахмад Вагіді 20 серпня заявив, що збройні сили країни успішно випробували нову ракету „земля-земля“ з вдосконаленою системою управління. З посиланням на А. Вагіді, іранське телебачення повідомило, що ракета „Qiam-1“ має „систему управління“, яка зменшує можливість її перехоплення. Ракета може уразити об’єкти з великою точністю. Міністер А. Вагіді зробив цю заяву 20 серпня під час молитовного зібрання у Теграні. Він не сказав, де було проведено випробування ракети і який її радіюс досяжности. Проте місцеве телебачення передало відеозапис з пуску ракети, який, за всіма ознаками, відбувся в пустелі. Повідомлення про випробування ракети зроблено напередодні введення в дію атомної електростанції в Бушері, що працюватиме на доставленому з Росії паливі. *(„Голос Америки“)*

Іран пустив в рух свій перший ядерний реактор

ТЕГРАН, Іран. — В Ірані 22 серпня урочисто відзначили пуск першої в країні атомної електростанції (АЕС). Незважаючи на те, що пуск АЕС у Бушері відбувся лише після отримання Іраном ядерного палива з Росії та під наглядом інспекторів від Міжнародного аґентства з атомної енерґії, в Теграні подію назвали перемогою над силами, які намагаються приборкати ядерні амбіції країни. Як зазначив голова іранського відомства з питань атомної енерґії Алі Акбар Салехі, Тегран домігся свого, попри тиск і санкції з боку Заходу. У Вашінґтоні події не приділили значної уваги. Більш насторожено до події поставився Ізраїль, уряд якого назвав пуск станції абсолютно неприйнятним та закликав міжнародне співтовариство не допустити використання її Іраном для виробництва ядерної зброї. Ізраїль неодноразово заявляв, що озброєний атомною бомбою Іран – пряма загроза існуванню еврейської держави. *(„Голос Америки“)*

Остання американська бойова бриґада залишила Ірак

БАГДАД, Ірак. — З Іраку відбула остання американська бойова бриґада. Це відбулося згідно з плянами уряду Президента Барака Обами про виведення американських бойових частин з Іраку до 31 серпня і закінчення бойових дій у тій країні. Це підтвердили 19 серпня присутні в реґіоні американські інформаційні аґентства і представники телебачення. Останні авта бриґади, згідно з повідомленнями, 19 серпня вранці відбули до Кувейту. Однак, представники уряду кажуть, що бойова місія американських військ в Іраку ще не закінчилась. Менші бойові частини залишаються ще в країні. Вони є серед приблизно 6,000 військовослужбовців, які залишаться там до кінця місяця. Після виведення основної частини військ, в Іраку залишиться ще приблизно 50 тис. військовослужбовців як тимчасові сили. Вони зосереджуватимуть увагу на підготуванні іракських військ і веденні антитерористичних акцій. Американські війська вели бойові акції в Іраку понад сім років у рамках акції визволення Іраку, яку започаткував ще Президент Джордж Буш. В ході цієї акції загинуло понад 4,200 американських військовослужбовців і понад 30,000 отримали поранення. Президент Б. Обама постановив вивести з Іраку всі американські війська до кінця наступного року. *(„Голос Америки“)*

Ізраїль і палестинці відновлять мирні переговори

ВАШІНҐТОН. — 20 серпня Державний секретар США Гілярі Клінтон повідомила, що мирний ізраїльсько-палестинський процес розпочнеться зустріччю в Білому Домі між провідниками обох сторін. Окрім них, будуть запрошені Президент Єгипту Ґосні Мубарак, король Йорданії Абдула, а також колишній прем’єр-міністер Великобританії Тоні Блейр, який представлятиме так звану „близькосхідню четвірку“, до якої входять США, Росія, ООН і Европейський союз. Представник Білого Дому заявив, що уряд Президента Барака Обами сповнений оптимізму щодо перспектив переговорів. Проте палестинське екстремістське угруповання „Гамас“, яке при владі у секторі Ґаза, не братиме участи й вже осудило переговори. Передбачається, що Г. Клінтон матиме зустріч з прем’єр-міністром Ізраїлю Беняміном Нетанягу і палестинським Президентом Махмудом Абасом, щоб започаткувати переговори. Г. Клінтон сказала, що переговори можуть закінчитися протягом року та що їх метою є створення палестинської держави. Це будуть перші прямі переговори між обома сторонами від кінця 2008 року. Американський спеціяльний посланник Джордж Мічел, який здійснював посередницьку ролю між обома сторонами, заявив, що результатом прямих переговорів, на його думку, буде „життєздатна“ палестинська держава. Він додав, що залишаються ще чималі проблеми, бо між обома ще існують „залишки ворожости, які є результатом десятиліть конфлікту“. *(„Голос Америки“)*

У Ню-Йорку протестували проти мусульманського центру

НЮ-ЙОРК. — Кількасот прихильників і супротивників будівництва мусульманського культурного центру біля місця теракту 11 вересня 2001 року в центрі Ню-Йорку влаштували 22 серпня поблизу цього місця свої протести протилежного спрямування. Супротивники співали патріотичних пісень і розмахували фотографіями терактів ісламських екстремістів, за два квартали прихильники закликали до толерантности і дотримання свободи релігії. Поліція встановила між ними загорожі і вжила попереджувальних заходів, щоб відвернути можливі сутички. Суперечки навколо ісламського центру, частиною якого було б і приміщення для молитви, набуло у США загальнодержавної політичної ваги. Президент Барак Обама підтримав право мусульман збудувати такий центр. *(„Радіо „Свобода“)*

Іран показав новий непілотований літак

ТЕГРАН, Іран. — Іран 22 серпня продемонстрував новий непілотований літак, який здатний виконувати бомбардувальні акції на відстані однієї тисячі кілометрів. Він може нести чотири ракети кляси „повітря-земля“ або ж дві авіобомби вагою по 100 кг кожна. Презентуючи непілотований літак на щорічний День оборонної промисловости Ірану, Президент країни Махмуд Ахмадінеджад заявив, що новий непілотований літак збудовано з тим, аби дати відсіч аґресії проти Ірану і надати країні можливість завдати удар у відповідь. Кореспонденти зазначають, що відстань на якій може здійснювати свої акції новий літак, можливо, становитиме певну загрозу для арабських країн Перської затоки, проте цей літак не буде у змозі досягти Ізраїлю. *(Бі-Бі-Сі)*

США обмірковують зміни в подорожуванні на Кубу

ВАШІНҐТОН. — Уряд Президента США Барака Обами обмірковує пом’якшення деяких обмежень подорожувань на Кубу. Представники уряду і Конґресу, які просили не розголошувати їх прізвищ, заявили, що метою цих заходів є полегшити подорожі до керованої комуністами країни для дослідників, науковців і студентів. Про подробиці пропонованої зміни вперше повідомила газета „Ню-Йорк таймс“. 17 серпня Білий Дім і Державний департамент відмовилися від коментарів на цю тему. Президент Б. Обама уже раніше заявив, що він хотів би поліпшити взаємини з Кубою. Торік його уряд пом’якшив обмеження на переведення грошових переказів для американців кубинського походження, які мають родичів на острові. Запровадження кілька десятиліть тому ембарґо проти Куби залишається в силі. Б. Обама заявив, що ембарґо залишатиметься чинним доти, доки уряд Куби не зробить кроків у напрямку демократичних реформ. *(„Голос Америки“)*

Вибори в Австралії дали неоднозначний результат

КАНБЕРА, Австралія. — Після загальних виборів 21 серпня далі невідомо, яка з партій набрала досить голосів для зформування коаліції та висунення чергового прем’єра. Жодна з партій не отримає абсолютної більшости в парляменті – 76 місць. У зв’язку з цим обидва кандидати на пост прем’єр-міністра вже розпочали переговори для зформування коаліції. Кандидат від лейбористів Джулія Ґілард простягнула руку незалежним законодавцям та депутатам від Партії зелених. Водночас підтримкою незалежних намагається заручитися і суперник Дж. Ґілард – ліберал Тоні Абот. Приблизно 14 млн. австралійців взяли участь у виборах. Через близькість вислідів голосування, можливо, лише через кілька днів стане відомо, хто очолить новий уряд країни. *(„Голос Америки“)*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Служба безпеки України – проти української опозиції

Президент Віктор Янукович не встояв перед спокусою використовувати Службу безпеки України (СБУ) проти своїх політичних опонентів. Існують беззаперечні свідчення того, що СБУ повернулася до тактики наступу на опозицію. Таку боротьбу можна розділити на сім категорій.

По-перше, втручання в діяльність засобів масової інформації. Це роблять, щоб зображати опозицію в неґативному світлі, а владу – у позитивному. Олігарх і голова СБУ Валерій Хорошковський володіє телеканалом „Інтер". Кажуть, він також пов'язаний з газовими маґнатами, що мають великий вплив на Партію Реґіонів та інші політичні сили.

По-друге, погрози журналістам і нагляд за ними. СБУ зламала інтернет-щоденник письменника і журналіста Олега Шинкаренка й викреслила з нього декілька повідомлень, в яких він начебто „погрожував" життю Президента. Справу О. Шинкаренка можна пов'язати з „фобією замаху", яка оточує В. Януковича.

По-третє, наступ на західні фонди в Україні. 26 липня на летовищі „Бориспіль" на 10 годин затримали Ніко Ланґе, директора українського представництва Фонду Конрада Аденавера. Фонд пов'язаний з німецькою партією „Християнсько-демократичний союз" і працює в Україні з 1994 року. Н. Ланґе погрожували депортацією, аж після втручання німецького канцлера Анґели Меркель йому дозволили в'їзд в Україну. Причину затримання Н. Ланґе пояснили так: втручався у справи, які входять до внутрішньої компетенції України. Можна лише здогадуватися, що це означатиме для інших західних фондів і засобів масової інформації, які функціонують в Україні.

У 2003-2004 роках Партія Реґіонів, інші прокучмівські сили та комуністи утворили парляментську комісію, яка мала вивчити фінансування Заходом неурядових організацій. Влада тоді не поспішала давати дозвіл для відкриття бюра американської організації „Національний демократичний інститут" у Києві, погрожувала Радіо „Свобода", що закриє її київське представництво – у помсту за трансляції витягів з записаних у кабінеті Президента Леоніда Кучми плівок Миколи Мельниченка.

І українські, і російські політики вірять у теорію змови. Вони впевнені, що за революціями в Сербії, Грузії та Україні стояли західні розвідувальні служби. Тому дисидентів і націоналістів розглядають як аґентів чужоземних спецслужб. Вона також частково спирається на латентний антиамериканізм, який під час виборчої кампанії 2004 року спрямовували проти Віктора Ющенка.

Протидія американській розвідці тепер стала пріоритетним завданням контррозвідувального відділу СБУ. У той же час кількість офіцерів, які стежать за діяльністю російських спецслужб, скоротили на чверть.

По-четверте, робота зі студентами та академіками, які є потенційними прихильниками опозиційних сил. Першим свідченням цього стала візита офіцера СБУ до о. д-ра Бориса Ґудзяка. Ректора львівського Українського Католицького Університету прохали вплинути на те, щоб його студенти не відвідували політичні зібрання.

Подібні візити СБУ здійснила і до інших українських університетів, ректори яких були податливішими й підписами зобов'язалися убезпечити своїх студентів від участи в мітинґах опозиції.

Уряд також передав Києво-Могилянську та Острозьку академії Міністерству освіти і науки. „Могилянка" була одним із центрів Помаранчевої революції, а в її будівлі розміщувався прес-центр штабу Віктора Ющенка.

По-п'яте, губернатори отримали інструкції зібрати дані про підприємців: освіту, професію, партійну прихильність, кого підтримали на виборах 2010 року. Владу також зацікавила „можливість співпраці".

По-шосте, спільна тактика СБУ та Міністерства внутрішніх справ перешкоджати приїзду до Києва прихильників опозиційних сил для участи в політичних мітинґах.

По-сьоме, невтралізація Юлії Тимошенко, яка очолює найбільшу опозиційну політичну партію, хоч і не має депутатського мандата. Навряд чи влада зупиниться на арештах колишніх заступника голови „Нафтогазу" Ігоря Діденка, голови Державної митної служби Анатолія Макаренка, заступника начальника відділу енерґетичної митниці Державної митної служби Тараса Шепітька та на розшукові екс-заступника головного бухгалтера „Нафтогазу" Марії Кушнір.

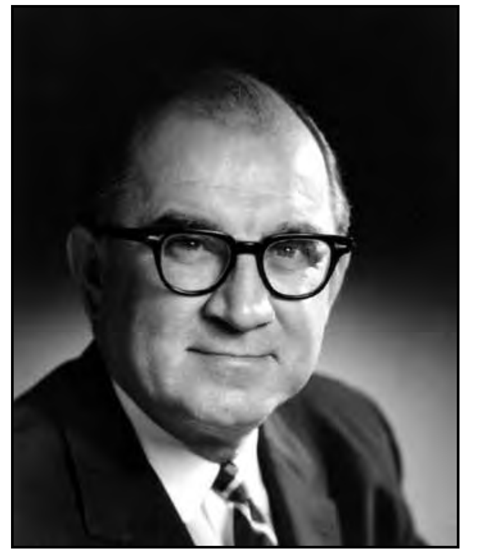
Теперішня тактика СБУ виходить за рамки навіть тієї діяльности, яка велася проти опозиційних сил за часів Л. Кучми. Сиґнал, який вона посилає, означає і помсту за минулі невдачі, і бажання залишатися при владі ще довго.

Тарас Кузьо

Тарас Кузьо – старший науковий співробітник катедри українських студій Торонтського університету, редактор видання „Ukraine Analyst".

Відійшов у вічність Іван Яремко

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. — З Канади наспіла вістка, що в Українсько-канадському центрі опіки в Торонто 7 серпня помер, за три дні перед своїм 92-им днем народження, колишній міністер кабінету в Онтаріо, піонер і захисник справедливости, освіти, громадських і людських прав і багатокультурности Іван Яремко. Українська громада в Канаді, зокрема в Торонто, глибоко відчує втрату тієї особистости – визначного активіста української та канадської громад.

Св. п. Іван Яремко

Народився І. Яремко у Веленді, в провінції Онтаріо, в родині українських іміґрантів Юрія та Марії Яремків. Працюючи літом на фармах і „Стіл компані оф Канада", вечорами навчався в Торонтському університеті та Юридичній школі „Осґуд Гол". В університеті отримав стипендію за свої успіхи в навчанні та золоту медалю в „Осґуд Гол".

Свою політичну кар'єру І. Яремко розпочав у 1951 році, коли став першим канадцем українського походження, вибраним до парляменту Онтаріо. Впродовж 25 років він сповняв свої обов'язки у парляменті – довше, як будь-хто в історії Онтаріо.

І. Яремко був найдовший час міністром провінційного уряду (1951-1975 роки). У 1958 році був призначений наймолодшим міністром в Кабінеті міністрів і сповняв свої обов'язки впродовж семи урядів прем'єр-міністрів Леслі Фроста, Джона Робартса та Била Дейвиса.

У 1945 році І. Яремко одружився з Мирославою Материн з Монреалю. Разом вони стали збирачами канадіяни – включаючи меблі, рештки культури давніх канадців і раннє канадське скло, деякі з їхніх речей виставлені в бібліотеці Торонтського університету та в Королівському музеї Онтаріо.

Офіційно на пенсію І. Яремко пішов у 1975 році, однак, продовжував працювати у своїх улюблених ділянках, зокрема в ділянці багатокультурности. За свою працю здобув пошану багатьох етнічних громад Канади, які висловили йому свої признання.

У 1981 році він став членом-засновником Катедри українських студій в Торонтському університеті та підтримував засновання програм обміну студентами між Канадою та Україною, як і програми Парляментського стажування молоді „Канада-Україна"та багато інших. Крім того, підтримуючи університетську освіту Канади та України, заснував кілька стипендій свого імені, у своєму і дружини імені заснував програму багатокультурности та людських прав на юридичному факультеті Торонтського університету. Він допоміг у створенні програми навчання української мови в Йорк-університеті, заснував Канадську програму для науковців викладачів з університетів України – Київського, Кам'янець-Подільського, Львівського, Києво-Могилянки та Острозької академії.

Будучи міністром, а згодом як приватна особа, І. Яремко був провідником у багатокультурності і меценатстві в Канаді та одержав безліч престижних нагород, в тому числі у 2009 році Нагороду ім. Павла Юзика за багатокультурність.

Своєю відданістю І. Яремко дав приклад, що важкою працею, завзятістю можна побороти труднощі та досягти успіхів на найвищому суспільному рівні в житті Канади та української громади.

Похоронні відправи відбулися 9 серпня в Українській православній катедрі св. Володимира. Тлінні останки І. Яремка 10 серпня з похоронного заведення Кардинала спочили на Українському цвинтарі св. Володимира в Оквілі, Онтаріо.

Х.В.-Ф.

Дмитро Павличко вимагає звільнити Дмитра Табачника

КИЇВ. — Координатор Народного комітету захисту України Дмитро Павличко вимагає від Президента України Віктора Януковича звільнити міністра освіти та науки Дмитра Табачника за „антиукраїнську" діяльність. Про це йдеться у заяві Д. Павличка, оприлюдненій 19 серпня. „За президентства В. Януковича влада набула відверто антиукраїнських рис.

Рух у напрямку перетворення України на сателіта Росії триває. Зформований напівавторитарний режим продовжує царсько-радянські традиції утисків і нищення всього національного", – констатує Д. Павличко.

Тому, вважає він, „не дивно, що українське суспільство стурбоване розгортанням діяльности таких україноненависників, як міністер освіти та науки Д. Табачник".

Як стверджує Д. Павличко, Д. Табачник, перебуваючи на посаді міністра, „розгорнув широкий наступ на українську освіту, знищуючи в ній усе українське.

Українські громадяни обурені тим, що Д. Табачник ліквідував сектор рідної мови, як структурний підрозділ Міністерства освіти. Про те, що ці ганебні дії отримують високе благословення від глави держави та прем'єр-міністра, може свідчити і той факт, що Кабінет міністрів на чолі з М. Азаровим скасував іспит з української мови при вступі до аспірантури та складання кандидатського екзамену з української мови для отримання ступеня кандидата наук", – йдеться у заяві.

Д. Павличко також зазначив, що „за вказівкою Д. Табачника, на догоду сучасним російським кремлівським „лідерам", переписують шкільні підручники, де закладаються ворожі Україні історичні та світоглядні концепції. Цинізм Д. Табачника виявився навіть у тому, що на прийнятті у Московського Патріярха Кирила у Києві міністер привселюдно запропонував свою особу як втілювача в Україні хворобливо-шовіністичної ідеї „Русского міра". Міністер мав би знати, що в його компетенцію не входить пропаґанда абсурдних з точки зору здорового глузду мітів та ідеологем", – заявив Д.Павличко.

На його переконання, „крім антиукраїнської діяльности, Д. Табачник наполегливо вибудовує корупційну схему в системі освіти – скасування зовнішнього тестування повертає нашу освіту на

(Закінчення на стор. 15)

Чому так тихо в Україні?

Останні дні серпня минули під знаком 19-річчя відновлення Незалежности України, сповнені офіційними заходами, заздалегідь докладно передбаченими владою. Ще 19 серпня пресова служба Президента України повідомила, що 24 серпня на Майдані незалежности у Києві відбудуться урочистості, на які запрошені акредитовані телеоператори та фотокореспонденти. Для них відведено „спеціяльний майданчик". Усі ж інші „матимуть можливість працювати за майданчиком".

На перший погляд, усе правильно: влада дбає про порядок на площі. Проте за цією вказівкою постає запитання: хто саме буде акредитований, а хто не зазнає такої ласки? Зрозуміло, що відповісти на нього може тільки прес-служба Президента. Але не відповість. І це зрозуміло: така у неї роля. Чому ж промовчали „неакредитовані", недопущені до перебування на площі поруч з Президентом?

Якщо свято назване Днем Незалежности, то варто запитати у себе та інших, залежности від кого і від чого Україна позбулася 19 років тому, чого досягнула? Може, вона має державну мову, авторитет якої не викликає ні в кого жодного сумніву? Може, вона має чітко визначені кордони, на сторожі яких стоїть професійне військо? Може, вона має суверенний промисловий комплекс, який належить своїм підприємцям? Може, в Україну приїздять на заробітки люди з інших країн і українці щедро діляться з ними своїм добробутом?

На жаль, відповіді на ці запитання виключно неґативні. Були часи, коли громадське усвідомлення таких неґативів викликало протест і опір. На Майдані Незалежности виникали намети протестуючих, студенти оголошували голодування, пізніше великі надії несла хвиля Помаранчевої революції. Увесь світ дивувався прагненню українців мати демократію, мати власну державу. Тепер – тихо.

А чому? Просто влада тепер стала спритнішою у загравannях з громадою, беручи за приклад російських зверхників. Коли в Росії сталася велика пожежа, прем'єр Володимир Путін негайно вилетів на заздалегідь приготовлені майданчики разом з „акредитованими телеоператорами" й усі побачили, як він дбає про людей. Але ніхто не запитав, чи ж не він відповідає за надійність і готовність протипожежної охорони в Росії? Коли в Україні Олег Шинкаренко заявив про переслідування з боку Служби безпеки, В. Янукович негайно засудив таке переслідування, хоча було зрозуміло, що цей випадок – лише частина загальної кампанії владного тиску на пресу. Тихенько викинули з підручників Помаранчеву революцію, заборонили висвітлення Голодомору, звільнили патріотичних педагогів, учасників визвольних змагань під час Другої світової війни повернули у стан ворогів. Перелік можна продовжити… А довкола „усе мовчить, бо благоденствує".

Насправді річниця відновлення Незалежности заохочує кожного запитати у себе самого: „А що ти зробив для України?" Час відійти з позицій спостерігачів (навіть критично налаштованих) і особисто включитися у творення нового життя, підтримати ту частину інтеліґенції, яка намагається рятувати від спотворення перші здобутки молодої держави. Громадянською позицією може бути також допомога людям старшого віку, дотримання чистоти на вулицях, піклування про порядну поведінку молоді, про ввічливість оточення. Нове життя – це не тільки політика, а й те повсякдення, яке робить нову країну привабливою, затишною. Головне, не бути байдужими, зневіреними, як не були ними голодуючі студенти або учасники Помаранчевої революції.

СЕРПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Романтик неромантичної доби

27 серпня 1902 року на хуторі Маєрове, біля села Нечаївки, тепер Кіровоградської области, народився український письменник Юрій Яновський. Його життя було недовге (52 роки), але плідне. Хвиля революційного романтизму породила плеяду українських письменників і поетів, покликанням яких стало відродження кращих традицій українського письменства і торування нових шляхів його розвитку. Але на заваді став брутальний наступ більшовицької диктатури і породженого нею „соціялістичного реалізму". Багато письменників стали жертвою цієї нерівної боротьби, інші скорилися, а деякі продовжували свою подвижницьку працю, намагаючись обійти пильну ідеологічну цензуру і таки сказати своє слово. До останніх належав Ю. Яновський.

Початок його життя був нелегким – батьки мали дев'ятеро дітей й шукали нагоди позбутися нестатків. Від 1917 року вони оселилися в Єлисаветграді, де батько працював на заводі сільськогосподарських машин. Ю. Яновський вчився спершу в народному і земському реальних училищах, потом став студентом Київського політехнічного інституту, де прилучився до літературної студії, увійшов у театральні кола міста. Тоді ж були опубліковані його перші вірші „Море" та „Дзвін".

Шляхи життя звели Ю. Яновського з провідними діячами письменства і культури, зокрема з Миколою Хвильовим і Олександром Довженком. Ю. Яновський працював на Одеській кінофабриці художнім редактором, опісля жив у Харкові, з 1939 року – в Києві.

Романтичні новелі раннього періоду творчости Ю. Яновського були зібрані в збірках „Мамутові бивні" і „Кров землі". Він став разом з М. Хвильовимодним з найвизначніших романтиків в українській літературі початку XX ст. Вже у 1931 році з'явився гостро критикований і довгий час заборонений роман „Чотири шаблі" – романтичне зображення стихійного народного руху відроджуваної України за доби відбудови державности. До теми революції в Україні, враховуючи тиск офіційної критики, В. Яновський повернувся 1935 року в майстерно збудованому романі в новелях „Вершники", одна з новель якого – „Подвійне коло", присвячена зображенню трагедії братовбивчих конфліктів, породжених інтервенцією чужинських сил в Україні.

До початку Другої світової війни Ю. Яновський написав також кілька кіносценаріїв і видав збірку дотепних оповідань „Короткі історії". Протягом усього життя Ю. Яновський писав вірші, але не друкував їх. Вони стали відомими лише після смерти письменника.

Драматургічний талант Ю. Яновського був виявлений у романтичній трагедії „Дума про Британку" (1937), але перші вистави її театральна критика не сприйняла. Пізніше п'єса була перероблена, і останній варіянт викликав вже менше критичних нарікань. За її мотивами Микола Вінграновський створив фільм, а Віталій Губаренко – оперу.

Під час Другої світової війни Ю. Яновський був фронтовим кореспондентом, на Нюрнберзькому процесі був одним з представників преси, що дало змогу написати цикл хвилюючих репортажів „Листи з Нюрнберґу" (1946).

У повоєнні роки Ю. Яновський написав роман „Жива вода", який у 1947 році зазнав глибоко несправедливої критики „за націоналізм", організованої Лазарем Каґановичем. Рятуючи себе і свою творчість, Ю. Яновський переробив цей роман у відповідності з вимогами „соцреалізму" і видав у 1956 році в далеко слабшому варіянті під назвою „Мир".

Письменник помер 25 лютого 1954 року і був похований на Байковому цвинтарі у Києві. Його твори увійшли в клясичний фонд літератури українського відродження першої половини XX ст.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net
Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

СКУ закликає весь народ берегти Незалежність Української держави

До „Свободи" надійшло вітання українському народові від Світового Конґресу Українців, у якому висловлено тривогу з приводу непростих політико-економічних обставин в Україні. СКУ закликає українців берегти незалежність Української держави. Вміщуємо повний текст звернення СКУ.

Світовий Конґрес Українців щиро вітає весь український народ з його найбільшим національним святом – Днем незалежности України!

24 серпня 1991 року світ дізнався про урочисте проголошення незалежности України та створення самостійної Української держави, що одночасно заявило про вихід України зі складу тоталітарного Радянського Союзу та здійснило споконвічні прагнення українського народу бути господарем на своїй землі.

Схвалення незалежности, що є найбільшою цінністю кожної дозрілої нації, навіки увійшло в історію України та започаткувало нову епоху, яка відкрила українському народові можливості до національного відродження та розбудови міцної демократичної держави.

Відзначаючи 19-ту річницю Незалежности України, ми повинні вшанувати пам'ять сотень тисяч полеглих за неї наших братів і сестер, а також відчути свою відповідальність перед історією та майбутнім нашої держави.

СКУ закликає весь український народ берегти незалежність Української держави, а також в сучасних непростих політико-економічних обставинах не дати себе обманути та нікому не дозволити торгувати головним здобутком нашого народу.

СКУ бажає всьому українському народові єдности, порозуміння, а також злагоди та віри у краще майбутнє України.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

На честь цариці чи святої?

Коли весною відбувалися громадські слухання щодо повернення Кіровоградові його історичної назви, на місцевому телеканалі священик Української Православної Церкви Московського патріярхату о. Сергій Курцов заявив, що у попередній назві міста – Єлисаветград – йдеться, мовляв, не про царицю, а виключно про святу Єлисавету. А назвати місто іменем святої – значить отримати для міста вище, небесне покровительство.

При цьому священик показав листа з Інституту історії України Національної Академії Наук України, який нібито підтверджував, що місто таки назване на честь святої.

Це була відповідь голові обласного благодійного фонду „Первосвіт" Василеві Глухому на його запит про те, коли саме місто мало іншу назву. Дивно, що він звернувся з таким запитанням до Інституту історії, коли є багато добре відомих і доступних джерел, де все це чітко зафіксовано.

З Інституту історії написали: „Історичною назвою сучасного Кіровограда вважається Єлисаветград. Цю назву часто виводять від імені дочки Петра Першого, імператриці Єлизавети Петрівни. Це не зовсім коректно, оскільки назву місту дала фортеця, названа ім'ям св. Єлисавети, матері Іоанна Хрестителя. Пам'ять св. Єлисавети вшановується 18(5) вересня, і до цієї дати приурочується в Кіровограді день міста".

Журналіст Юрій Матівос з'ясував, що день міста у Кіровограді відзначають з 1989 року. Чи можна навіть припустити, щоб в СРСР комусь спало на думку відзначати день св. Єлисавети?

Один з місцевих краєзнавців, який підтримує точку зору проросійського священства, розповів що лист з Інституту історії написали самі священики, а підпис науковців і титульний лист з назвою авторитетної установи одержали, мовляв, за невелику плату.

Тоді Ю. Матівос звернувся до самого інституту з проханням пояснити ситуацію. Його перший лист директорові інституту Валерієві Смолієві залишився без відповіді. Не дочекавшись її, Ю. Матівос звернувся до президента НАНУ Бориса Патона. І знову – тиша.

Отак замовчується випадок відвертого фальшування, до якого намагаються залучити авторитетну інституцію.

Світлана Орел,
Кіровоград

Час мати самостійну Церкву

Після багаторічної залежности українського православ'я від Москви відчинилися двері до створення Київського патріярхату на чолі з Патріярхом Філаретом. Тепер треба зробити зусилля, щоб назавжди відірватися від Московського патріярхату і проголосити Українську самостійну Православну Українську Церкву у Києві.

Чи українці гірші від румунів чи болгарів, які мають свої православні Церкви? Українці не повинні на колінах стояти перед москалями.

Патріярх Філарет має церковну владу у своїх руках. Якщо не проголосити Українську Церкву самостійною тепер, то завтра буде пізно. Ми повинні зробити, як зробили православні естонці, які проголосили свою незалежну Православну Церкву.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Про мотиви дій української влади

Чому людина, яка дісталася влади, у своїх діях інколи порушує закони? Чому можновладець приймає відповідальні рішення всупереч нормальній логіці? Чи є для цього якісь мотиви? Ці запитання виникають у мешканців України, коли стаються випадки обмеження свободи, утиску фінансових можливостей, зневаги до патріотичних почуттів.

Найперша причина – некомпетентність представників влади. Нинішні міністри, віце-прем'єр-міністр та й сам прем'єр-міністр не мають потрібної освіти з системного управління. А тим, хто керує великою країною, ще треба б мати й юридичну освіту.

Друга причина – запроданство багатіям, яке призводить до сприяння приватному капіталові за рахунок народу. Це вкладається у поняття „корупція", про яку в Україні багато говорять, але практично нічого не зробили для її знищення.

Третя причина – піклування про власну кишеню, в тому числі шляхом організації „сімейного підприємництва" – переписуванням своїх корпоративних повноважень на дружину, сина, брата та інших.

13 серпня на радіоканалі „Ера-FM" один з керівників правлячої нині в Україні Партії Реґіонів Михайло Чечетов (при президентстві Леоніда Кучми він був головою Комітету державного майна України і сприяв придбанню олігархами за безцінь більшости заводів, фабрик, кораблів та іншого, що за законом належало усьому народові) російською мовою заявив: „Лише завдяки тому, що Віктор Янукович зібрав Раду національної безпеки і оборони України (РНБО) разом із усіма міністрами у себе на дачі у Форосі, в Україні не горять ліси, як в Росії, і немає злив і повені, як у Німеччині!".

Опонент М. Чечетова заперечує: „Та це ж порушення Конституції України – РНБО за статутом працює лише у столиці, у спеціяльному приміщенні, тобто не має права збиратися на приватних дачах". М. Чечетов заявляє: „Ну й що, що це суперечить Конституції? Головне – результат!".

Чи можливий такий діялог у правовій державі?

Того ж вечора у телевізійних новинах на каналі „1+1" розповіли, яку суму було витрачено на літаки, аби усі члени РНБО дістались на Крим. А міністер залізничного транспорту навіть вислав персональний потяг, який мав лише один вагон, котрий промчав всією Україною, аби той міністер став перед ясними очима Президента.

І що ж було на тому „історичному засіданні" РНБО? Чи варто було так поспішати? Телебачення показало коротку промову В. Януковича, який сказав: „Бачите, як горять ліси в Росії? Тож робіть усе, щоб в Україні не було пожеж". Ото й усе. Скільки грошей було витрачено з бюджету на таку промову?

У висліді цього заходу 14 серпня в Україні палало 500 пожеж. У моїй Дніпропетровській області за тиждень вигоріло 550 гектарів лісу (тобто приблизно половина усієї площі лісів області).

Та М. Чечетову до правди байдуже: усі досягнення і перемоги в Україні – це заслуга першої особи держави, В. Янукович не може помилятися ні в чому!

На жаль, такий же рівень логіки і у багатьох членів уряду. Тож не дивуймося, чому Україна поступово сповзає в історичну могилу.

Останній штрих. Україна цього року спромоглася створити два спеціяльні пожежні літаки власної конструкції. Їх пофарбували у червоний колір і терміново, з урочистостями на летовищі, послали гасити пожежі… в Росії. Хоча в Україні, як уже сказано, теж горіли ліси.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Замість реставрації Музею Тараса Шевченка проводиться реконструкція

У Шевченківському національному заповіднику в Каневі виникла тривожна ситуація у зв'язку з перебудовою Меморіяльного музею, про що „Свобода" розповіла у статтях „Чи буде світлиця на Тарасовій горі?" (ч. 30) і „На Тарасовійу горі з'явиться копія московського мавзолею" (ч. 33). Тим часом до редакції надійшла заява правнука Василя Кричевського – Василя Линде-Кричевського і копія його листа до Президента України Віктора Януковича, текст яких вміщуємо повністю.

Президентові України Вікторові Януковичу
Копії:
Міністрові культури і туризму України Михайлові Кулинякові
Державному музеєві Т. Шевченка в Каневі

Шановний Вікторе Федоровичу!

Дозвольте мені звернутися до Вас від імені сім'ї Кричевських з проханням розглянути заяву стосовно ситуації, яка склалася навколо музею Тараса Шевченка в Каневі.

Мій дід, Василь Григорович Кричевський, був одним з найвизначніших діячів українського національного мистецтва. Будучи фаховим художником, він вдало поєднував в собі талант архітектора, педагога, оформлювача театральних вистав, дослідника та збирача предметів українського національного мистецтва. Василь Кричевський є автором державного герба України – тризуба, чим моя родина дуже пишається.

В 2003 та 2004 роках сім'я Кричевських передала в Україну з Венесуелі близько 500 робіт. Роботи були передані до музеїв Києва, Харкова, Полтави, Лебедина та Канева – міст, з якими тісно пов'язаний творчий шлях Василя Кричевського. Ми щиро вважаємо, що роботи Василя Кричевського мають повернутися в Україну, на батьківщину мистця, тому ми плянуємо продовжувати повертати його роботи.

Серед переданих робіт були ориґінальні ескізи архітектурного проєкту музею Тараса Шевченка у Каневі, де вони знаходяться і зараз. Ми сподівалися, що ці ескізи допоможуть при реставрації музею, яка буде запланована. На жаль, замість реставрації проводиться реконструкція, яка порушує задум автора.

Тому сім'я вважає за потрібне офіційно висловити свою позицію з цього приводу.

Ми будемо дуже вдячні Вам за розуміння важливости збереження ориґінального дизайну музею Т. Шевченка в Каневі, створеного Василем Григоровичем Кричевським.

Заява додається.

З повагою,

Василь Линде-Кричевський (молодший)

Заява сім'ї Кричевських щодо ситуації з музеєм Т. Шевченка в Каневі

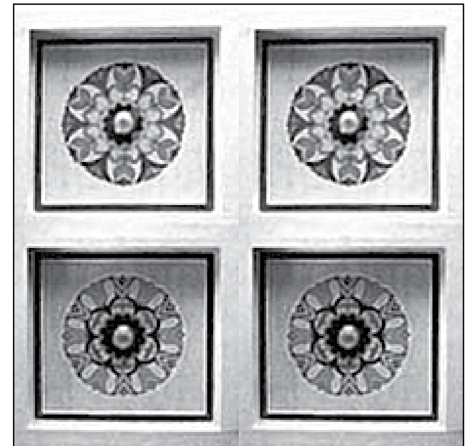
Я, Василь Линде-Кричевський (молодший), від імені сім'ї Кричевських, висловлюю свою позицію стосовно ситуації, яка склалася навколо музею Тараса Шевченка в Каневі. Я особисто ознайомився з роботами з реконструкції музею Т. Шевченка, які зараз проводяться, і категорично не згоден з новим проєктом реконструкції.

Запропонований новий проєкт є амбіційним, але не відповідає ориґінальному проєктові музею Т. Шевченка, який був створений Василем Кричевським.

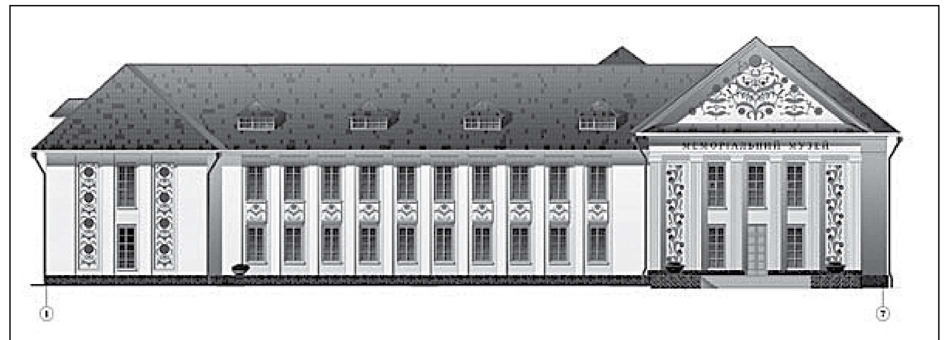
Родина Кричевських вважає, що саме зараз час повернутися до ориґінального проєкту меморіяльного музею Т. Шевченка – Національного пам'ятника України. Музей має бути реставрований як ззовні, так і всередині, за ориґінальними ескізами Василя Кричевського (старшого), які сім'я передала музеєві.

Таким чином, буде збережена історична і мистецька цінність меморіяльного музею Т. Шевченка в Каневі, який є національною святинею України.

Василь Линде-Кричевський (молодший)
27 липня 2010 року

Фрагмент розпису стелі за проєктом Петра Костирка.

Меморіяльний музей Тараса Шевченка у Каневі за проєктом В. Кричевського.

Як сіль ...

(Закінчення зі стор. 3)

головної причини: „...Ненависть В. Ющенка до Ю. Тимошенко – це заздрість однокласника-селюка з комплексом меншвартности до блискучої міської дівчинивідмінниці, коефіцієнт інтелекту і комп'ютерно-цифрове мислення якої на порядок вищі за уповільнене „аналогове" думання „пасічника".

Поразка Ющенка – це поразка українського села у змаганнях з українським, хоч і зросійщеним, містом, що його уособлює Юлія Тимошенко".

Тут, як справедливо зауважив у своєму коментарі Євген Сверстюк („День", 2 липня), Ю. Щербак принижує вже не тільки „пасічника" В. Ющенка, а все українське село, вивищуючи, в особі Ю. Тимошенко, місто – певна річ, вивищуючи не тому, що воно зросійщене, а тому, бач, що коефіцієнт інтелекту міської людини здіймається недосяжно високо над „селюками".

Нібито нічого нового Ю. Щербак не сказав. Що ми, українці, є селянською нацією – про це писали, починаючи ще від Григорія Сковороди, Памфіла Юркевича, Миколи Костомарова, найвідоміші наші етнографи, етнопсихологи, філософи – В'ячеслав Липинський, Вадим Щербаківський, Євген Онацький, Юрій Липа, Олександер Кульчицький, Іван Мірчук, Микола Шлемкевич, Омелян Пріцак, Богдан Цимбалістий, Володимир Янів. З розумінням писали, але й з болем та жалем, що Україна так тяжко, так повільно позбувається своєї селянськости.

Скільки пекучого сарказму витратив Дмитро Донцов, таврувочи українське „провансальство", пристрасно намагаючись розбудити в грудях „гречкосіїв" відважний, викличний конкістадорський дух.

Навіть ідейний опонент Д. Донцова, В. Липинський, картав українців за брак волюнтаризму й надмірну поступливість перед обставинами.

Але ж то були часи, коли інтелектуальні верстви ще молилися на так званий „проґрес", коли історичний процес уявлявся безперервним поступом, розвоєм, дорогою вперед і вгору, до „світлого завтра".

Чи ж потрібне було те примарне „завтра" українським селянам, нашим прадідам, якщо вони відчували себе у світлі що Божий день – попри усі тяготи сільської праці? І чи з приходом XXI ст. досягла людина більшого світла, не лише відірвавшись від природи, але й протиставившись їй, що сьогодні обернулося ледве чи вже й розв'язними екологічними проблемами? Людство опинилося на краєчку провалля, в яке страшно зазирати, бо ніхто не знає, що переможе – нестримна ґльобальна гонитва за економічним зиском чи рух за врятування життя на плянеті?

Це не новина – що українські міста, послідовно зросійщувані за царизму і совєтів, мало чим і нині відрізняються від російських, але ж саме тому Москва й винищувала голодом не місто, а наше село, що не могла в жоден мирний спосіб убити українства, властивого йому генетично.

Дивна ця Щербакова гордість за місто, яке, мовляв, ощасливило Україну „блискучою міською дівчиною-відмінницею". Більше личило б письменникові співчуття до села в страшних умовах його теперішнього нищення, коли олігархічній владі в Україні вдається те, чого не змогло доконати украіноженрне XX ст.: українці добровільно залишають свою землю, свої колись райські села.

Більше б личило вклонитися у бік умираючого села – колиски наших звичаїв та обрядів, безсмертної народної пісні, пройнятої душевною близькістю до довколишньої природи, закоханістю у сонце і зорі, у Божий світ. Де, як не в нашому народі, міг виникнути цей дитинно чистий ліричний образ, такий близький до релігійного світосприймання: „Христос іде за плугом", а „Марія їсти приносить"?

Не відкрив би М. Костомаров фундаментальної етнопсихологічної різниці між українцями і росіянами, якби не порівняв українське село, „де пишається квітами майже чи не кожний двір хлібороба", з російським, в якому абсолютно відсутній культ краси.

Саме село, тобто одвічна єдність української людини з природою, витворило своєрідну, самобутню психічну структуру нашого народу, котра виявляє себе не в абстракції „комп'ютерно-цифрового мислення", а в етиці, в чуттєво-релігійному розумінні життя як пошуку вічної правди.

Сьогодні, коли самоцільний технічний проґрес підминає під себе традиційні культури і веде до цілковитого їх зникнення, „виринає перед українським народом, – як пророче писав наш етнопсихолог і філософ І. Мірчук, – роля світового маштабу, а саме – повернення світової гармонії, згоди між одиницею та її природним довкіллям як підстави подальшого розвитку культури".

Ні, не заслужило українське село погорди і зневажання.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Союзівка – для українознавства

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – Недарма таки виникла ця діяспорна приказка — „Нема-то, як на Союзівці!". І справді – нема. Українська оселя з усією українською атрибутикою, високо в горах, немов у рідних Карпатах.

Хто вперше потрапляє сюди, не надивується з будинків, які мають назви українських обласних центрів – „Київ", „Одеса", „Ужгород", „Чернівці" і т. д., з концертної залі „Веселка", з тераси якої можна милуватися Кетскільськими горами, що синіють вдалині, а внизу бачити басейни для дорослих і дітей, тенісні корти, дитячий майданчик з гойдалками. На оселі – головний будинок адміністрації, в якому є також і кімнати для гостей, і ресторан, і бібліотека, і крамниця з українськими вишивками, книжками, сувенірами.

Отака Союзівка, відпочинкова оселя і, що належить особливо підкреслити – активний культурно-громадський Центр української спадщини в Америці, в якому щоліта діють різноманітні табори для юнацтва і маленьких дітей, різні курси, де просто кипить праця, і в ній допомагають студенти з України під час їхніх вакацій.

І саме в такий гарячий час, з 25 липня до 7 серпня, Союзівка прийняла і нас, вчителів Шкіл Українознавства, вже вкотре даючи змогу Шкільній Раді при Українському Конґресовому Комітеті Америки провести на її терені Вищі учительські курси, тобто виклади з головних предметів — історії України, української мови та літератури, культури і географії. Викладачами були відповідно професор Юрій Гаєцький, д-р Євген Федоренко, д-р Ігор Мірчук та подружжя Боднар – д-р Володимир і мґр. Наталія.

На курси прибуло 13 осіб: Любов Витвицька та Світлана Грабовська зі Школи Українознавства Товариства об'єднаних українців Америки „Самопоміч" в Ню-Йорку, Ярослав Березовський з „Рідної Школи" в Дітройті, Оля Пухняк, Мирослава Пухняк, Оксана Стецька, Світлана Хмурковська, Мар'яна Теліщак зі Школи Українознавства при парафії св. Михаїла в Йонкерсі, штат Ню-Йорк, Ольга Михайлюк зі Школи Українознавства у Філядельфії, Галина Клебан зі Школи Українознавства ім. Тараса Шевченка при православному соборі св. Володимира в Пармі, Огайо, Ярослава Данищук зі Школи Українознавства в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі, та Любов Дмитришин-Часто зі Школи Українознавства при парафії свв. Петра й Павла в Джерзі-Сіті, Ню-Джерзі.

Навчальний процес був дуже добре спляновaний: після сніданку – три години навчання, тоді перерва на обід і відпочинок, відтак – знову дві години навчання.

Після обіду можна було вільно піти до басейну, і це давало можливість відчувати себе не тільки на навчанні, а й на відпочинку.

А вечорами курсанти мали змогу продовжувати „слухання" і „дебати" з професорами в альтанці перед адміністративним будинком, названим „Під Грушкою" (пам'ятник о. Григорієві Грушці, великому українцеві, який майже 120 років тому започаткував організоване українське життя в Америці, заснувавши газету „Свобода" й, невдовзі по тому, – Український Народний Союз).

На Союзівці є також пам'ятники Тарасові Шевченкові, Лесі Українці, Іванові Мазепі, Патріярхові Йосифові Сліпому, і це сповнює оселю такою виразною національною аврою, що Союзівка сприймається органічним куточком України, тому й українознавство тут – дуже логічне, природне.

З української літератури ми вивчали трагічну добу „Розстріляного Відродження". Вишукували в інтернеті нові матеріяли, щоб не повторюватися, доповнювали істотними рисочками творчі і життєві портрети письменників, – справді відчували себе студентами, яким належить осягнути якомога більше, щоб відтак принести все це до наших шкіл.

Певна річ, теми рефератів не повторювалися. С. Хмурковська присвятила своє дослідження творчості Володимира Винниченка, О. Стецька – творчості Григорія Косинки, М. Теліщак – драматургії Миколи Куліша, О. Губар написала про Миколу Хвильового, Г. Клебан – про Миколи Зерова, С. Грабовська – про творчість Володимира Сосюри, О. Пухняк – про життя і творчість Павла Филиповича, М. Пухняк – про поезію Михайла Драй-Хмари, Л. Витвицька – про Костя Буревія (Едварда Стріху), Я. Березовський схвильовано розповів про життя і творчість Олександра Олеся, Я. Данищук – про Валер'яна Підмогильного, Л. Часто – про життя і творчість Ладі Могилянської, а О. Михайлюк, наостанку, присвятила свій твір творчості нашої сучасниці Ліни Костенко, в зв'язку з 80-літтям поетеси, яке українська культурна громадськість відзначала цього року.

Д-р Є. Федоренко невідкладно оцінював реферати й відразу доповнював їх своєю академічною ерудицією, роблячи це в дуже педагогічний, дружелюбний спосіб.

В пам'ять жертв Розстріляного Відродження, в неділю, 1 серпня, вчителі поклали вінок з хвої, прибраний квітами та жовто-синіми стрічками, до Хреста біля союзової каплиці.

З історії України вивчався період кінця XIX і початку XX ст., тобто Визвольні Змагання українського народу. Цікаво, захоплююче вибудувані, надзвичайно інформативні і водночас емоційні розповіді проф. Ю. Гаєцького доповнювали на післяобідніх лекціях наочним матеріялом на екрані через комп'ютер д-р В. Боднар (історичний ракурс) та проф. Н. Боднар (географічний ракурс).

Так само глибоким змістом і доступністю відзначалися лекції з культури, під час яких д-р І. Мірчук знайомив учителів з живописним та музичним мистецтвом України, її архітектурою. Ми слухали інструментальні, хорові та оперні твори Миколи Лисенка і, заохочені викладачем, інтерпретували їх через власне сприймання, як і картини українських мистців.

В останній день роботи семінару, у п'ятницю увечорі, відбулася прощальна зустріч і концерт, підготовлений учасниками курсів.

Спочатку голова Шкільної Ради д-р Є. Федоренко привітав курсантів з успішним закінченням навчання і вручив посвідки від Шкільної Ради при УККА про те, що вони „прослухали 70 годин лекцій з української мови, літератури, історії та культури на Вищих учительських курсах та успішно склали іспити з цих предметів". Він подякував професорам за працю, а також висловив від імені Управи Шкільної Ради та вчителів Шкіл Українознавства щиру подяку всім фінансовим установам, які виділили фонди на оплату Вчительського семінару-2010, зокрема – Федеральній Кредитовій Кооперативі „Самопоміч" в Ню-Йорку, Фундації Українського Вільного Університету в Ню- Йорку, Українській Федеральній Кредитовій Спілці в Нюарку, Ню-Джерзі, Фондові „Спадщина" в Чикаґо, Кредитовій Кооперативі Спілки Української Молоді Америки в Йонкерсі, Ню-Йорк, Українській Національній Федеральній Спілці в Ню-Йорку, „Нашій Українській Рідній Школі" у Філядельфії та Українській Кредитовій Спілці „Самопоміч" у Кліфтоні, Ню-Джерзі.

Професори висловили найкращі побажання для слухачів семінару, відтак звучали пісні і декламації, гумор і жарти на адресу всіх присутніх, вручалися пам'ятні подарунки. Той вечір в бібліотеці Союзівки залишиться в пам'яті кожного надовго, бо були тут і чоловіки курсанток, і їхні діти, і працівниці Союзівки, і студенти з України. Окремо подяку вчителі складають адміністрації Союзівки, Соні Семанишин та працівницям кухні за гостинність. Нехай усім їм добре ведеться!

Любов Дмитришин-Часто,
Джерзі-Сіті, Ню-Джерзі

Учасники Вищих учительських курсів на Союзівці. В першому ряді (зліва): вчитель Ярослав Березовський, мґр. Наталія Боднар, д-р Євген Федоренко, проф. Юрій Гаєцький, д-р Володимир Боднар.

На Гуцульському обіді.

Ярослава Данищук читає свій реферат про творчість Валер'яна Підмогильного.

Парафіяльний пікнік в Гемпстеді

ГЕМПСТЕД, Ню-Йорк. – Щорічний пікнік парафії Української греко-католицької церкви св. Володимира відбувся 1 серпня і дав добру нагоду пригадати історію однієї з найактивніших українських парафій на Лонґ-Айленді.

Понад 70 років тому шість осіб вирішили організувати українське релігійне життя в Гемпстеді. Представник цієї групи поїхав до Єпископа Костянтина Богачевського у Філядельфії з проханням призначити священика дл місцевих вірних. Відтоді щонеділі один з священиків з Ню-Джерзі приїздив до Бабилону і Гемпстеду. Було також бажання збудувати церкву. З допомогою прийшли отці-василіяни з Ню-Йорку. Вони купили будинок, в якому збудували каплицю. 11 червня 1944 року в цій каплиці отці-василіяни з Ґлен-Кова, Ню-Йорк, відправили першу Службу Божу.

У висліді зростання числа еміґрантів після Другої світової війни парафія мала вже 60 вірних. Придбали площу під будову церкви, яку розпочали в 1951 році і завершили в 1955 році, що стало великою радістю для всіх вірних.

У 1958-1961 роках парохом був о. Володимир Паска, який бачив можливість розвитку парафії як центру українського громадського життя на Лонґ-Айленді. З думкою про це парафія закупила велику площу з будинком в Юніондейлі, Ню-Йорк.

У 1968-1989 роках парохом був о. Еміліян Шараневич. Під його проводом в 1972 році на площі в Юніондейлі збудовано гарний Український парафіяльний центр св. Володимира, який став окрасою всієї округи і осередком парафіяльного і громадського життя. Тут також має своє приміщення філія Кредитової кооперативи „Самопоміч" з Ню-Йорку.

Грає Інеса Тимочко-Декайло

Від 1950-их років при церкві діють суботня Школа українознавства і релігії, танцювальна група, Пласт. З церковних організацій тепер активним є тільки Сестрицтво святої вервиці, а з громадських організацій – Відділ Українського Конґресового Комітету Америки і 42-ий Відділ Організації оборони чотирьох свобід України. В обох відділах більшість членів – це парафіяни церкви св. Володимира.

Літургію у церкві св. Володимира відслужили о. Василь Гринків (в центрі) і Владика Павло Хомницький. Фото: Віра Качмарик

Управа парафіяльного центру при церкві св. Володимира (зліва): управитель Стефан Куницький, скарбник Марія Якубовська, заступник управителя Василь Куницький.

Учасники парафіяльного пікніка (зліва): парох церкви св. Володимира о. Василь Гринків, Владика Павло Хомницький, о. Максим Ковбасюк, о. Василь Корницький, о. Роман Бадяк.

Коли на початку 1990-их років до Америки почала прибувати нова українська еміґрація з України, парафія спонзорувала п'ять родин. Це був великий фінансовий видаток.

Тепер парохом церкви є священик з України – о. Василь Гриньків. У діяльності парафії беруть участь Ілейн Дячун, Леся Козій, Стефан Куницький, Марія Якубовська.

Кожного року парафія влаштовує новорічну забаву, Просфору, Свячене, а літом – пікнік. Цього року на пікнік до парафії приїхав Єпископ Стемфорду Павло Хомницький. Він відправив Святу Літургію, а відтак взяв участь в пікніку.

Гості були з усіх українських парафій на Лонґ-Айленді. Звучала українська музика – в залі про це подбав Теодор Барняк, а назовні – Михайло Долинський.

Офіційну частину відкрив о. В. Гриньків. Він привітав присутніх і попросив до слова Владику П. Хомицького, який розповів про ролю церкви в житті людини, родини і народу.

Обід був приготований під проводом Марії Копистянської. Різноманітне печиво пожертвувала, разом з іншими парафіянами, Марія Сидор, яка закінчила кулінарну академію на Лонґ-Айленді і ряд курсів артистичного печива. Вона і її група в різних конкурсах виграла вісім золотих медалей. Тепер М. Сидор вчить інших в академії.

На пікніку грала знаменита скрипалька Інеса Тимочко-Декайло.

Катерина Мицьо

ПОСТАТІ

Дисидент, який витримав спеку

Дуже рідко виникає ситуація, коли в'язень, котрого передчасно звільняють, відмовляється виходити з в'язниці, і його силоміць випихають на волю. Саме так сталося з письменником-дисидентом Юрієм Загорським (Залетою), котрий після переселення з Польщі мешкав у селі Новини Млинівського району на Рівненщині, мріяв стати професійним письменником і котрого радянська влада арештувала за спробу створити у Житомирі Комітет національного порятунку.

Отож перебуваючи шість років за ґратами у сумнозвісному концтаборі ч. 36 у Пермській області, літератор продовжував потайки писати, створив декілька прозових рукописів, але за доносом зрадника ці твори у в'язня вилучили.

Коли ж термін ув'язнення проминув, Ю. Загорський несподівано для тюремного начальства запротестував – мовляв, не вийду на волю доти, доки не повернуть рукописів. Більше того, вдався до голодівки. Після декількох днів такого протесту охороні надійшов наказ – викинути „писаку" за ворота, що й було з жорстокістю виконано.

Загалом це лише один з життєвих епізодів борця за правду і справедливість, члена Національної спілки письменників України, автора десятка книг Ю. Загорського.

Ю. Загорський належить до когорти письменників-шістдесятників. Заслужив він на це неформальне, але дуже почесне звання збіркою оповідань „Хто витримає спеку" (1969). Високо оцінив доробок початківця непересічний український майстер слова Григір Тютюнник, котрому належало стати редактором книги. У Г. Тютюнника була оригінальна метода редаґування рукописів. На кожній зі сторінок він ставив звичайні і водночас справедливі учнівські оцінки – від двійки до п'ятірки. Отож, на сторінках „Хто витримає спеку" стояли лише „четвірки" та „п'ятірки". І то – з плюсом.

Подальша доля Юрія Загорського – антирадянська боротьба і тюремні роки. Неприємності для письменника вперше настали тоді, коли він працював над повістю „Не впаду з крутизни". Попри позитивні відгуки, рукопис твору у видавництві „Радянський письменник" відхилили. Тоді автор віддав книжку у львівське видавництво „Каменяр". Тут її рекомендували до друку, і вона мала побачити світ у 1973 році. Але згодом прийшло повідомлення, що друкування відкладається, а потім рукопис взагалі повернули авторові. Водночас Ю. Загорського перестали друкувати і в періодиці.

У1980 році за спробу створити у Житомирі підпільний Комітет національного порятунку письменник потрапив за ґрати. За задумом, цей комітет згодом повинен був трансформуватися у партію, яка повела б боротьбу за вихід з комуністичної імперії.

Через шість років Президія Верховної Ради України „помилувала" його, але навіть після повернення у 1988 році в Україну поневіряння Ю. Загорського не закінчилися. Під час прописки у Рівненському районі він був зареєстрований як „особливо небезпечний злочинець". Йому, письменникові, людині, яка досконало знає чотири чужоземні мови, довелося влаштуватися вантажником на цегельний завод.

Юрій Загорський (посередині) у колі колег з Рівненської обласної організації Національної Спілки письменників України – (зліва) Лідії Рибенко, Євгена Цимбалюка, Юлії Бундючної та Любови Пшеничної.

Уже в час незалежности Ю. Загорський повернувся до літератури, написав декілька поетичних збірок, спогади про свої поневіряння і відстоювання справедливости. Тепер письменник перебуває у Дубенському будинку-інтернаті.

Коли його відвідали рівненські письменники Лідія Рибенко, Микола Пшеничний, Юлія Бундючна, колишній дисидент розповів про свій життєвий шлях, про своє розуміння значимости художнього слова.

Євген Цимбалюк,
Рівне

Україна...

(Закінчення зі стор. 1)

Руху України Борис Тарасюк, група народних депутатів.

Молитва за Україну була традиційним заходом святкування Дня Незалежности і відбувалася у Святій Софії за участи представників різних конфесій України – членів Всеукраїнської ради церков.

Цього року влада змінила цю багаторічну традицію, і Президент В. Янукович з Прем'єром Миколою Азаровим молилися в Києво-Печерській Лаврі лише з ієрархами Української Православної Церви Московського патріярхату. *(УНІАН)*

Українка – у п'ятірці красунь світу

На конкурсі „Міс Всесвіт", який відбувся 23 серпня в Лас-Веґасі, США, українку Ганну Пославську з Нової Каховки, Херсонська область, вперше в історії конкурсу краси, судді визнали третьою віце-міс світу.

Г. Пославська народилася 28 квітня 1987 року. Мати – медик, батько – інженер. Г. Пославська навчається на факультеті міжнародної економіки Київського національного економічного університету ім. Вадима Гетьмана.

„У мене велика сім'я, всі дуже дружні та люблять одне одного", – сказала віце-міс світу.

Перемогла 22-річна представниця Мехіко Гімена Наварете. Титул першої віце-міс журі віддало Єнді Філіпс з Ямайки, титул „Міс конгеніяльність" цього року одержала австралійка Джесінта Кемпбел, яка стала також другою віце-міс.

У конкурсі взяли участь понад 80 дівчат з різних країн. *(УНІАН)*

„Міс Україна-2010" Ганна Пославська.

Labor Day 2010 Weekend

субота і неділя-
Забави з оркестрами
`Ефіра` і `Грім` —

`Пивний Садок` —
музика, пиво та смачні страви

Зустріньте Руслану...
VIP гостина “коктейл” ... приватний концерт... тел. 973-292-9800 x 3071

Неділя, 5-го вересня, 8:00 веч.

Руслана

повертається на

СОЮЗІВКУ

з новим концертом - “шоу”

Прем`єра пісень з нового CD

Бенефіс “*Ruslana for Soyuzivka*”
на користь “Ukrainian National Foundation-Soyuzivka Cultural Program Fund”

За кімнатами дзвоніть:
тел. (845) 626-8888

Hudson Valley
By Lexington

Спеціяльні гості

“СИЗОКРИЛІ”

неділя

$25 Вступ від особи*

$20—“VIP” паркування на оселі— (first come - first serve)

Soyuzivka
for all seasons
www.SOYUZIVKA.com

216 Foordmore Rd.
Kerhonkson, NY
(845) 626-5641

в разі дощу—концерт відбудеться в “Manhattan Theater”- Hudson Valley Resort—845-626-8888

*UNF is a (501)c3 corp. Donations are tax deductible to the extent that the law allows.

УКРАЇНА І СВІТ

На Сумщині відбувся табір „Відвага" ім. Івана Гавдиди

Перший рій проводить нараду. Фото: Катерина Аврамчук

КОНОТОП, Сумська область. – З 3 по 14 серпня на Сумщині в рамках програми з самовиживання, за спільної участи Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту та Всеукраїнської молодіжної громадської організації „Молодіжний Націоналістичний Конґрес", відбувся молодіжний вишкільний табір „Відвага" ім. Івана Гавдиди.

Учасниками табору стали молоді патріоти з Києва, Львова, Тернополя, Івано-Франківська, Рівного, Сум, Луганська, Харкова, Полтави, Житомира, Миколаєва та Волині.

Мета табору – духовний, фізичний і патріотичний вишкіл молоді, ознайомлення з героїчними сторінками історії України. Програма табору включала практичні і теоретичні заняття. Таборовики прослухали низку лекцій з табірництва, мандрівництва, виживання в природі, орієнтування на місцевості, історії визвольних змагань, обговорювали політичну ситуацію в Україні.

Практична частина складалася з туристичних та спортивних змагань, водних ігор, смуги перешкод та вимаршу на 60 кілометрів.

Кожен з учасників мав можливість отримати практичний досвід з виживання в природі, взяти участь у тренуваннях з провідництва, які проводила національний тренер Жанна Савич.

Спеціяльним гостем табору став голова Проводу Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Стефан Романів, який провів зустрічі з керівництвом табору, цікаві гутірки з таборовиками, відповів на численні запитання молоді.

Табір „Відвага" став послідовником леґендарного табору „Лисоня", що нараховує 10-річну історію, і поєднав у собі найкращі здобутки багатьох поколінь таборовиків.Засновником „Лисоні" по праву вважається І. Гавдида, проведення табору – його задум. Табір проводився щоліта в Бережанському районі Тернопільської области неподалік гори Лисоня, історія якої написана кров'ю Українських Січових Стрільців.

У серпні 2003 року І. Гавдида – директор Центру Національного Відродження ім. Степана Бандери загинув у Києві від рук вбивці. На пошану засновникові наймасовішого українського табору патріотичного спрямування табір „Лисоня" отримав ім'я І. Гавдиди.

Всеукраїнська молодіжна громадська організація „Молодіжний Націоналістичний Конґрес" створена 10 лютого 2001 року з ініціятиви Організації Українських Націоналістів (революційної). Щорічно вона проводить три найбільші польові молодіжні заходи в Україні: теренову гру „Гурби-Антонівці", вишкільний табір „Відвага" ім. І. Гавдиди та табір-джамборі „Повстанська ватра". Для внутрішнього вишколу проводяться зимовий екстремальний табір „Урай" та дівочий табір „Руса коса".

Катерина Аврамчук

Випробування на спритність.

Раґбі – захоплююче випробування для юнаків.

Теренова гра у таборі „Відвага".

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ ПОШУКУЄ НАШИХ ЧЛЕНІВ

Український Народний Союз, Інк. (УНСоюз) є братською організацією. Але в той сам час ми є фінансовою установою, яка мусить дотримуватись всіх правил і законів федерального і штатових урядів, як також "IRS". У відповідності до цих законів, поновлюючи наші членські списки, ми пошукаємо слідуючих осіб.

Якщо знайдете своє ім'я і прізвище на списку, просимо якнайшвидше подзвонити до Головної канцелярії УНСоюзу на число **800-253-9862.** Також, якщо ви побачите знайоме ім'я і прізвище на списку, просимо переказати їм щоб подзвонили до УНСоюзу.

Дуже дякуємо за вашу поміч у цій справі

ALLEN	MATTHEW B
ANNUNZIATA	ANDREW M
ARENCIBIA	BRIAN A
BARINI	AMY R
BASHTA	MICHAEL JOHN
BEREJAN	N J
BERWICK	MEGHAN L
BILINSKI	ALEXANDER N
BILYK SEIGEL	NADIA ANNA
BLIDY	JOSEPH M
BODRUG	AIREN M
BOGRUG	MICHAEL C
BOHUSCH	THERESE
BOSHAK	JASON
BRASINGTON	NATALIE M
BRINICH	RACHAEL A
BUBNICH	CHRISTOPHER
BUCHANAN	ASHLEY M
BUCHANAN	AMBER L
BUCHANAN	DAVID A
CARRERAS	THOMAS E
CHAIN	TASHA M
CHERWINSKI	PAULINE M
CHORNODOLSKY	DARIAN
CIESLAK	JOHANNA
CITRO	JUSTIN N
CUMBERLEDGE	JASON P
CUMBERLEDGE	ADAM
CZEBINIAK	ROMAN P
CZUJKO	STEPHAN P
DAVID	KEVIN M
DAVID	MALISSA N
DEPAOLO	PAMELA S
DIAKIW	MIRANDA A
EICHORN	KURT DENNIS
FRANCHUK	KATELYN N
FRANCHUK	MARTIN R
FRICK	GARRETT T
GARBER	VERA
GATTUSO	SABRINA IZABELLA
GLASCOTT	CHRISTOPHER
GLEN	J S
GRACE	SHAWN M
GRIFFITH	HANNAH G
GRIFFITH	SARAH A
GULA	JAMES S
GULA	CHRISTOPHER
GURAL	NATALIA
GURAL	VLADIMIR
GURAL	IRINA
HALYCKY	SAM
HARPER	EMILY MARIAH
HARPER	RYAN DEVIN
HASIAK	CARRIE D
HAWRYLUK	STEPHEN M
HIGGINS	HANUSIA E
HOLONKO	MARTHA M
IHNATIUK	BRYAN
IWASYKIW	KALYNA OLA
JAREMCZUK	WOLODYMYR
KALINOWSKI	ALEXANDER
KAPTANOWSKY	SCOTT E
KELLAR	ALLELUJAH R
KILARSKY	VICTORIA
KLIESE	NICHOLAS R
KLIESE	CHELSIE B
KLIMKOWICZ	THOMAS E
KLUGE	ANGELIKA
KOTAS	MAGDALENA P
KRAJNYK	OREST
KUSMA	CRYSTAL
KUZEMKA	DOROTHY M
KUZYK	VOLODAR R
LAZOR	MATTHEW P
LEACH	R M
LISCHAK	MARIA V
LONIEWSKY	V A
LONIEWSKY	R A
LONIEWSKY	L M
LUCIANO	ANTHONY M
LUCIANO	MEGAN M
MARRO	RACHEL L
MARRO	JACQUELYN ELIZABETH
MCGINN	KAREN A
MELNYK	ANDREW
MELNYK	KRISTINA O
MICHEL	TAISSA R
MITCHELL	HELEN
MOJSEJ	STEFAN
MONAHAN	ROSE OF SHARON ESTHER
MONTANARI	ANGELO JOHN
MOWCHAN	TEIKYO
MOWCHAN	MARION R
MOWCHAN	HOPE E
MYKIJEWYCZ	ROMAN M
NELSON JR	LLOYD
NEWBERRY	AMANDA R
NEWELL	ADAM J
NIETLING	PAULINE T
NOVEKOSKY	A
ODEZYNSKYJ	MARIA I
OLINYK	CLAIRISSA
ORLETZKIY	JASON P
ORLETZKIY	SCOTT P
PASICHNYK	STEPHEN MATTHEW
PASICHNYK	JOHN WILLIAM
PATCHEL	CHRISTINA ALEXANDRA
PERUN	DANNY SLAWKO
PETRYSHYN	ANGELICA M
PETRYSHYN	ANTONIO
POLANSKY	KATHERINE A
QUINN	CHRISTOPHER L
RITENIS	STEVEN
ROMAN	HEATHER M
ROMAN	HALEY E
RYAN	JOHN K
SADOWYJ	LAUREN ASHLEY
SANDERS	MICHAEL R
SAWCZYN	FRED P
SEKLECKI	CHRISTINE M
SEREDOWYCH	GABRIELLE CHRISTINA
SHATYNSKI	NATALIE
SIROCHMAN	ANNA
SIROIS	HALINA A
SKIBICKYJ	NICHOLAS
SKIBICKYJ	DEAN
SKRUTOWSKI	ZACHARIAH
SLIVINSKI	KATHRYN
SMITH	ALLISON T
SMITH	CAITLIN S
SMITH	NICOLE E
SOLAN	MATTHEW DAVID
SPIAK	JACOB A
STASIUK	ADRIANNA R
STEFANYSZYN	GEORGE R
STOROZIUK	VENESSA LEE
STRAUSS	KATHRYN T
STUBERECK	SIGMUND S
SUCHOWIJ	MICHAEL
SULLIVAN	STELLA
SULLIVAN	MEGAN KAILEY
SUS	IWAN M
SVEC	ANDREW KENNETH
SZEWCZYK	KATERYNA ANNA
THATCHER	DAYNE A
TOWNER	HEATHER X
TRAHAN	RACHEL D
TRIPP	JESSICA ELAINE
TUNTIGIAN	LORI
TYMCHYSHYN	VLADIMIRA
VALASEK	CORNELIA
VAN HOUTER	MICHAEL T
VANDEWINCKEL	REBECCA A
VASELKIW	NADIA
WALKIEWICZ	SCOTT G
WEINGARTNER	LIAM DAVID
WYSCHYNSKYJ	STEFAN
YELASKA	ALLISON T

Тема конференції – туризм

Доповідачі на конференції про туризм (зліва): Володимир Федорченко, Анатолій Пахля, Ярослав Олійник, Ольга Любіцева.

КИЇВ. – Про проблеми, з якими нині має справу туризм в Україні, йшла мова на міжнародній науково-практичній конференції „Туризм: наука, освіта, практика", яку організувала та провела 3-4 червня катедра країнознавства і туризму Київського національного університету (КНУ) ім. Тараса Шевченка (завідувач – проф. Ольга Любіцева).

У заході взяли участь та виступили голова Державної служби курортів і туризму Анатолій Пахля, начальник Управління туризму столичної міської адміністрації Микола Грицик, генеральний директор Асоціяції готельних об'єднань та готелів Микола Євдокименко, голова Асоціяції навчальних закладів готельного та туристського профілю Володимир Федорченко, президент Українського географічного товариства Петро Шищенко, директор видавництва „Картографія" Ростислав Соса, директор Наукового центру розвитку туризму Міністерства культури і туризму України Олена Соколова, декан географічного факультету КНУ ім. Т. Шевченка Ярослав Олійник, завідувачі і викладачі катедр туризму ряду університетів.

Складовими частинами конференції були пленарні й секційні засідання, а також семінари, що тривали упродовж двох днів.

М. Грицик повідомив, що в Києві будуються 53 готелі. В. Федорченко зауважив, що випускники понад 110 вищих шкіл туристського спрямування щороку поповнюють армію безробітних або працюють поза фахом. Україна через власну короткозорість стрімко втрачає позиції на світовому ринку туристських послуг.

Завідувач катедри туризму Ужгородського університету Федір Шандор говорив про те, що законодавство дозволяє працювати в туризмі будь-кому, а тому туристська освіта та відповідні фахівці, на думку доповідача, стануть непотрібними.

О. Соколова у доповіді „Сучасні особливості розвитку туризму в Україні" зауважила, що Україна й сьогодні не має національного туристського продукту. Туризм в державному бюджеті – додаток до чогось. Нівельований санаторно-курортний напрям галузі, попри те, що і матеріяльна база відносно пристойна, і обслуговування високоякісне. Не розвиваються популярні в інших країнах види туризму – воєнний, індустріяльний (технологічний, промисловий), орнітологічний, активний, екстремальний тощо. Гостро стоїть питання підготування висококваліфікованих фахівців: невідомо кого і скільки саме потрібно.

Розсекречення донедавна таємних топографічних карт більшого маштабу уможливило виготовлення не лише картографічних мап, атласів, буклетів, а й електронних „путівників", зауважила головний редактор видавництва „Картографія" Ірина Руденко. Але держава їх не замовляє. Відсутня належна співпраця між науковцями, практиками та представниками владних структур.

Президент найбільшого вітчизняного туроператора „Гамалія" Ігор Голубаха наголосив на відсутності розуміння ролі та місця туризму у вітчизняного політикуму. Через це, на його думку, й виникає „прив'язаність" туризму до „чогось".

Нині Україна відстає від своїх сусідів, навіть від Росії, на сімвісім років. У Верховній Раді вже не перший рік припадають порохом законопроєкти, які мали б змінити ситуацію на краще. Через це розвивається не в'їзний, а виїзний туризм, який спрямовує фонди за кордон. Доволі скептично доповідач оцінив стан підготування до Евро-2012, зауваживши, що зі стадіонами та летовищами Україна, можливо, й дасть собі раду, проте не з готелями.

Керівник київського підрозділу туроператора „Coral Travel" Тетяна Прокопенко наголосила на бракові кваліфікованих фахівців і низькому рівневі тих, яких випускають вищі навчальні заклади. Цієї ж проблеми торкнулись і керівник фірми „КЛМ-Тур" Ліля Гончарова, директор туркомпанії „Два чемодани" Світлана Кашуба, управитель туроператора „Оріон-тур" Наталя Новосад. Вони звернулися до Міністерства освіти і науки з вимогою зменшити кількість дисциплін загального профілю, значно більше уваги приділити спеціялізованим предметам.

Загальний ляйтмотив конференції – як дбаємо, так і маємо. У цьому, зокрема, її учасники переконались під час виїзного семінару на батьківщині українського співака Івана Козловського. Без жодних зрозумілих пояснень працівники благенького на вигляд меморіяльного будинку-садиби співака (до якого навіть путнього вказівника бракує) заборонили фотографувати внутрішню експозицію. Допоки керівництво України не усвідомить очевидного значення туризму, доти туризм перебуватиме у пасербицях.

Учасники конференції, зважаючи на високий рівень її організації та актуальність проблематики, запропонованої для обговорення, висловились за її щорічне проведення.

Ігор Винниченко

Під час міжнародної науково-практичної конференції „Туризм: наука, освіта, практика".

Учасники науково-практичної конференції відвідують Меморіяльний музей Івана Козловського.

М. Азаров скасував розпорядження уряду про розвиток Українського козацтва

Голова Кабінету міністрів України Микола Азаров своїм розпорядженням від 11 серпня визнав таким, що втратило чинність, розпорядження уряду від 17 вересня 2008 року „Про схвалення Концепції державної цільової національно-культурної програми розвитку Українського козацтва на 2009-2011 роки". *(УНІАН)*

Дмитро Павличко...

(Закінчення зі стор. 5)

десятки років назад, зводячи з европейського шляху.

Особливо обурює те, що Д. Табачник розпочав репресії проти тих, хто не поділяє його поглядів, не працює на перетворення України на Малоросію, „южную губернию" Росії", – підкреслив Д. Павличко.

Зокрема зазначив він, що „незаконно був звільнений ректор Донецького національного університету академік Володимир Шевченко, який, на відміну від Д. Табачника, є вченим світового рівня; також з посади усунуті ректор Уманського державного педагогічного університету ім. Павла Тичини Михайло Мартинюк та ректор Одеського національного університету ім. Іллі Мечникова Валентин Смитина.

Народний комітет захисту України вимагає від Президента В. Януковича дати належну оцінку антиукраїнській діяльності Д.Табачника та звільнити його з посади міністра освіти. В іншому разі на Президента України В. Януковича ляже вся відповідальність за провокаційні, непрофесійні та антидержавні вчинки цієї зловісної постаті", – вимагає Д. Павличко. *(УНІАН)*

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Майстер монументальної скульптури

Хто відвідував у Львові Личаківський цвинтар, той не міг не звернути увагу на величний пам'ятник Іванові Франкові, який був відкритий 28 травня 1933 року, в час, коли на території іншої частини України лютував страшний голод. Автором пам'ятника був Сергій Литвиненко, який народився в Пирятині на Полтавщині 5 жовтня 1899 року. Він став також в 1935 році творцем скульптурного портрета Митрополита Андрея Шептицького, на замовлення львівської „Просвіти" виготовив скульптури молодого Тараса Шевченка, гетьмана Івана Мазепи.

У січні 1919 року він пішов добровольцем в Армію Української Народної Республіки, а вже в травні 1920 року отримав у Кам'янець-Подільській спільній юнацькій школі звання хорунжого. Коли після поразки перших визвольних змагань Армія УНР була інтернована в Польщі, С. Литвиненко два роки перебував у таборі інтернованих українських вояків, а пізніше вчився в Краківській Академії мистецтв, був головою Спілки студентів-емігрантів.

Від 1929 року оселився в Парижі, але невдовзі переїхав до Львова, де згодом став найвидатнішим скульптором західної України.

Від 1933 року він очолював у Львові керамічну фабрику „Око", мав творчу майстерню. В цей час С. Литвиненко виготовив на замовлення Української католицької семінарії бронзові скульптури свв. Кирила і Методія, статуї галицького короля Данила та київського князя Володимира Великого, погруддя та фігуру І. Франка, погруддя композитора Василя Барвінського, головного отамана війська УНР Симона Петлюри, статую Т. Шевченка.

У 1930-1944 роках С. Литвиненко також створив пам'ятники полеглим за волю України у Ланцуті, Польща, в Україні – українським героям на цвинтарі Яворова, героям Української Галицької Армії у Раві-Руській, став автором скульптурних портретів Миколі Міхновському, генералові Миронові Тарнавському, ряду надгробних пам'ятників, монумента Т. Шевченка в Косові.

В період німецької окупації Львова деякий час викладав у Вищій образотворчій студії, а в 1944 році виїхав з дружиною Надією спочатку до Західної Німеччини, а згодом – до Ню-Йорку, де з його активною участю було створено Український літературно-мистецький клюб та Об'єднання мистців-українців Америки. С. Литвиненко був їх першим головою.

С. Литвиненко мав чимало персональних виставок, працював не лише як скульптор та художник, але і як різьбяр та керамік. Особливо відомі його монументальні іконостаси в церкві св. Миколая в Чикаґо та в церкві свв. Володимира і Ольги у Вініпеґу. Найширше ж він виявляв себе в портретах українських письменників, мистців, музик, науковців та діячів культури.

Пам'ятник Іванові Франкові у Львові (скульптор Сергій Литвиненко).

20 червня 1964 року у США помер уродженець полтавської землі Сергій Литвиненко. Його поховали на цвинтарі у Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі. Лише у незалежній Україні земляки дізналися про творчий пошук і доробок талановитого скульптора.

Згадуючи С. Литвиненка, в нинішніх доволі непростих умовах боротьби за українську Україну, хочеться ще раз звернутися до усіх українців по обох боках Дніпра словами незабутнього Миколи Міхновського з його Декалогу: „Не вбивайте Україну своєю байдужістю до всенародних інтересів!".

Олександер Панченко
Лохвиця, Полтавська область

24 серпня – найбільше свято

Несхильно і крилато
Святкуємо цей день –
Найбільше наше свято –
З гірляндами пісень.
Чи може більша слава
Вщасливити народ?
Коли своя Держава –
Найкраща з нагород.
Своєї, материнської,
Соборно-української
Нас мови вчителі
Навчили в місті і в селі –
І ми одразу виросли
Від волі і від щирости!
Та враз щось в нас змінилося
Із власної немилости:
Російськомовний президент!
Невже ж і не збагнули ви –
„Общепонятний" приятель Москви...
Модерні „роки" товпляться
Без весел на воді –
В чужім болоті топляться
Таланти молоді.
Чужі вітри навіюють...
Російськомовний президент!
А москвичі висміюють
„Хохлацький" наш акцент!
На дощ виходим з відрами:
На сполох вдарив дзвін...
Та ж ви такого вибрали!
Яких чекати змін?
І що ж тепер зосталося?
Молитись, щоб зненацька
У генах обізвалася,
Збудилась кров козацька?
Ті, що самі до себе втратили повагу;
Надійтесь на своїх синів наснагу –
Для чести внуків і грядущих поколінь...
Покиньте тлінно-сонну лінь!
Ще ж будуть вибори нові –
і кращі президенти,
І несподівано розкрилені моменти,
Коли воспряне крильми плем'я молоде
І вас (а вже не ви їх) до звитяги поведе.
Нездолане ще стане нездоланним:
Своє незмірно краще, ніж чуже.
І кожне щире серце недріманне
Своєю вірністю Країну збереже.
Тоді під радісні наспіви солов'їні
Розквітнемо, як проріcть навесні,
І залунають в вільній Україні
Барвиста мова і дзвінкі пісні.

Ганна Черінь,
Порт-Шарлот, Фльорида
серпень 2010 року

Міжнародний фестиваль в Луцьку

ЛУЦЬК. – Міжнародний фестиваль соломникарства „Сніп" відбувся 1-7 серпня і став, без перебільшення, світовим центром соломникарської творчости, адже на свято солом'яного плетіння, аплікації, інкрустації, скульптури приїхало понад 100 учасників з Великобританії, Голяндії, Швайцарії, Угорщини, США, Непалу, Росії, Білорусі, Узбекистану, а також майже всіх областей України.

Фестиваль продемонстрував, що із звичайної соломи умілі руки можуть творити диво-шедеври. Цьому народному ремеслу міг навчитися будь-хто в будь-якому з 50 майстер-клясів.

Учасники та гості „Снопа" взяли участь у міжнародній науково-практичній конференції „Солом'яні обрядові вироби в культурі народівсвіту", жниварських обрядових дійствах, ознайомилися зі школою-студією соломникарського мистецтва „Житечко", музеєм „Солом'яне диво" у селі Купичів Турійського району, оглянули персональну виставку Заслуженого майстра народної творчості України Марії Кравчук, побували в історично-пам'ятних місцях Волині.

Марія Кравчук. „Солом'яна птаха".

У мистецькій ґалерії Волинської обласної організації Національної спілки художників України відбувся багатолюдний ярмарок, на якому можна було не тільки оглянути на солом'яні витвори, але й придбати їх.

Євген Цимбалюк

Наймолодші учасники фестивалю.

ЧИТАЧІ ПРО КНИГИ

Книжка про талановитого мистця

„Свята до музики любов“. Дрогобич. Видавництво „Посвіт“. 2009.

Ти пішов, наче крапля роси,
Ти пішов, наче сонце за хмари,
А на згадку залишив пісні,
Небуденні та щирі, як пам’ять.

Це слова з пісні „Пам’яті музиканта” (текст і музика Маргарити Янюк-Яворської), присвяченої композиторові, піаністові, педагогові, організаторові численних пісенних фестивалів Юрієві Філоненкові (1958-1998). Його коротке, як спалах, життя було надхненим творчістю, мистецтвом і щоденною працею. Воно судилося мистцеві у сполуці з прекрасною Волинською землею, де він народився і працював, а також з містом Лева, де навчався у музичному училищі ім. Станіслава Людкевича і консерваторії ім. Миколи Лисенка. Поза всяким сумнівом, спадщина композитора довго буде привертати увагу теперішніх і майбутніх поколінь виконавців і дослідників в Україні.

Книжка „Свята до музики любов” – данина світлій пам’яті Ю. Філоненка. Видання упорядкував з великою сумлінністю брат композитора Людомир Філоненко, доктор філософії, завідувач катедри музикознавства та фортепіяна, піяніст, музикознавець, член Національної спілки композиторів України.

Праця про творчість мистця складається з спогадів близьких друзів, пісень автора та його поетичної творчости, публікацій різних років (1996-2008) про спадщину композитора та його організаторський талант.

Перший розділ містить спогади однокурсників Ю. Філоненка з часу навчання у Львівській консерваторії, зокрема Олеся Корчинського, Володимира Цаповського, Андрія Шоцького та Андрія Кошляцького. Вони разом з Ю. Філоненком докладали чимало зусиль для проведення фестивалів української пісні в рідному місті („Юні голоси”, „Володимир”). Ю. Філоненко часто виступав із сольними концертами, а також з симфонічною оркестрою обласної філармонії.

Пісенна творчість Ю. Філоненка представлена 20 творами. Це – музика до віршів Валентини Трохимук і Романа Трохимука, а також три композиції з поезією і музикою Ю. Філоненка. Заслуговують на увагу патріотичні пісні, присвячені рідному містові і Волинській землі. Твори ліричного, настроєвого характеру, насамперед пісні про кохання, становлять більшу частину опублікованого. Надзвичайно цікава композиція „Пісня про маму” – посвята матері Ірині Філоненко – справжній берегині родинного тепла.

Виконавцями мелодійних творів Ю. Філоненка були вихованці гуртка „Сольний спів” Р. Трохимук (сьогодні – соліст Львівського національного театру опери і балету ім. Соломії Крушельницької), Ольга Козловська, Наталія Чепіль, Юлія і Ганна Вінники, Наталія Присікайло, Тарас Планковський, Ваге Аганісян, Діяна Наймушина. Вони гідно представляли творчість Ю. Філоненка на міських, обласних та всеукраїнських конкурсах і фестивалях.

Цікавим видається третій розділ, до якого увійшли статті у періодичній пресі про фестивалі, організовані Ю. Філоненком та його творчість. Надзвичайною теплотою віднзначається публікація співавторки пісенних композицій, поетеси, близького друга композитора – В. Трохимук „Серця полум’ям ноти зігріті” та інтерв’ю з нею.

Варто наголосити, що в родині Філоненків були закладені міцні мистецькі традиції, адже батько Павло Філоненко, закінчивши Львівську державну консерваторію ім. М. Лисенка, все своє життя присвятив вихованню музичної молоді. Працюючи директором Володимир-Волинської дитячої музичної школи, він був одним з ініціяторів музею Ігоря Стравінського, спочатку в стінах цієї школи, а згодом – в Устилузі, в родинній садибі композитора. Батьковими стежинами попрямували і сини.

Олександра Німилович,
доцент Дрогобицького
державного педагогічного
університету ім. Івана Франка,
Олена Юрош,
викладач Київського
національного університету
культури і мистецтв

Про умови придбання книжки можна дізнатися у її упорядника Людомира Філоненка за електронною адресою: filzi2006@ukr.net або звичайною поштою: Людомир Філоненко, вул. Івана Франка, 24, Дрогобич, Львівська обл., 82100 Ukraine.

СПОРТ

ФУТБОЛ

Перші змагання Ліґи Европи

На стадіонах Европи 19 серпня відбулися перші змагання плей-оф Ліґи Европи, у яких взяли участь чотири українські клюби.

Харківський „Металіст" на Кіпрі переміг „Омонію" (1:0), львівські „Карпати" в Туреччині зіграли внічию з стамбульським „Галатасараєм" (2:2), дніпропетровський „Дніпро" на власному полі поступився польському „Леху" (0:1), а симферопільська „Таврія" у Німеччині програла леверкузенському „Байєру" (0:3). Ігри у відповідь призначені на 26 серпня.

Тренувальні бази не готуються

За даними Рахункової палати України, підготування тренувальних баз для команд-учасниць Евро-2012 ведуться лише на чверті об'єктів, повідомила 20 серпня „Німецька хвиля".

Україна має підготувати 32 тренувальні бази для команд-учасниць европейської футбольної першости. Проте в урядовій програмі цього року передбачено заходи з підготування лише 22 баз.

Авдитори встановили, що підготування триває лише на 11 базах. Голова Народного комітету Евро-2012 Валентин Щербачов підтримав висновки авдиторів про відповідальність за провал підготування тренувальних баз.

Міністер економіки Василь Цушко підтвердив, що „чужинцям зв'язуватися з Україною ризиковано і нецікаво". Він визнав, що сподівання на виконання більшости робіт до Евро-2012 чужоземними інвесторами завершилися тим, що „ми розполохали інвесторів настільки, що жоден об'єкт до Евро-2012 не фінансується ними".

Отже, тепер Кабінет міністрів має все будувати за рахунок державного бюджету.

ЮНАЦЬКІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Українці здобули 33 медалі

На І Юнацьких Олімпійських іграх у Сінґапурі 24 серпня збірна України піднялася на третє місце в медальному заліку юнацьких олімпійських ігор. Після 10 днів змагань в активі українців 10 золотих, дев'ять срібних та 14 бронзових медалей. Перша місце в команди Китаю, друге – Росії.

Україну на Олімпіяді представляють 55 спортсменів у 18 видах спорту. Медалі здобули Олександер Сатін, Катерина Дерун, Олена Колісниченко, Дарина Зевіна, Олег Степко та інші. Свої досягнення українські спортсмени присвятили 19-ій річниці Незалежности України.

КОШИКІВКА

Готуючись до чемпіонату „Евробаскет-2011"

2 серпня збірна команда України з кошиківки (баскетболу) розпочала кваліфікаційні змагання чемпіонату „Евробаскет-2011" з домашньої поразки: не впоралася з командою Македонії. Рахунок – 58:71 (22:17, 9:13, 17:20, 10:21).

5 серпня у Боснії та Герцеґовині Україна вдруге програла на старті відбору до Евробаскету-2011.

Поразці українців посприяв Кенан Байрамовіч, який набравши 18 точок за гру. Рахунок – 78:44 (23:10, 16:10, 19:11, 20:13).

11 серпня збірна України з баскетболу вдома здобула перемогу над командою Угорщини, яка за кілька днів до цього завдала поразки Боснії та Герцеґовині. Рахунок – 80:71 (20:21, 20:19, 24:18, 16:13).

14 серпня збірна України зазнала поразки у Великобританії, поступившись з рахунком 76:90 (27:24, 19:23, 18:17, 12:26).

18 серпня збірна України програла Македонії (71:55).

37-ий чемпіонат Европи з баскетболу 2011 року відбудеться в Литві. Зустрічі другого групового кола і плей-оф відбудуться у Вільнюсі та Каунасі.

Турнірне становище в групі В на 25 серпня

1. Великобританія
2. Македонія
3. Боснія та Герцеґовина
4. Україна
5. Угорщина

БОКС

Віталій Кличко вийде на бій

18 серпня Віталій Кличко та Шенон Бріґс підписали контракт на бій, який відбудеться 16 жовтня в Гамбурзі, Німеччина.

Жінки поїдуть на Барбадос

Жіноча збірна України з боксу готується до Шостого чемпіонату світу з боксу серед жінок, який відбудеться 9-18 вересня на Барбадосі. У ньому візьмуть участь 306 боксерок, що є абсолютним рекордом змагань.

Останнім тренувальним етапом для українок став міжнародний турнір в Миколаєві, на якому їм вдалося вибороти 17 нагород. *(„Чемпіон")*

Леонід Бурда був учителем-дослідником

Дружина Леоніда Бурди, Марія з села Капулівки Нікопольського району Дніпропетровської области, поділилася зі мною тим, як українська громада та козацтво відзначили річницю смерти визначного вчителя, громадського діяча, патріота Леоніда Бурди, який віднайшов забуту могилу кошового отамана війська Запорізького Івана Сірка, що був висланий московським царем на Сибір, та після кількох років хворим повернувся до Капулівки.

Л. Бурду я зустріла в Рівному на відзначенні 60-ліття депортації українців поляками з рідних земель Холмщини, Підляшшя, Надсяння та Лемківщини. Л. Бурда підійшов до мене з спогадами про роки, коли він починав навчання в Холмській гімназії, у 1943-1944 навчальному році. Я вже була в той час у четвертій клясі, а він також належав до парафії в селі Жмудь, де мій тато, о. Йосип Василів, був настоятелем. Л. Бурда подарував мені велику мідну монету – відзнаку. На одній стороні була вирізьблена постать кошового І. Сірка з написом: „Кошовий отаман Війська Запорізького Іван Сірко“, на іншому боці вирізьблений козак на коні та напис „500-річчя заснування Запорізького козацтва“.

М. Бурда описала, як відбулися похорони та відзначення річниці смерті св. п. Л. Бурди. Подаю цей лист так, як він написаний, щоб поділитися з читачами, розвіяти тяжкі щоденні новини, які відбуваються в Україні. Наш народ багато всього пережив, а цей новий етап уже не змінить всіх почуттів, знання історії, вільного демократичного думання холодними небажаними північними вітрами та морозами. Українці все переживуть, а рівночасно можуть тепер порівнювати та вчитися. Вірю, що таки навчаться. Цей лист, хоч про сумну подію, кине світло про життя в східніх областях України.

М. Бурда пише: „Я ніколи не думала, що нас так поважали в селі, а його особливо. Адже ми для них – „бандерівці, рухівці, націоналісти“, як нас називали комуністи. Майже все село прийшло на похорон, хто тільки міг ходити.

Учні, хто знав про його смерть, приїхали з усіх кінців. Було дуже багато козаків з Нікополя, Дніпропетровська, Запоріжжя, Кривого Рогу, Тернополя, Кіровограда. На кладовище несли на руках. Це два кілометри. Відспівали чотири українські священики, накрили домовину китайкою, були козацькі атрибути. Хрест ніс козак з Запоріжжя з оселедцем, в національному строї. Дуже довга колона розтяглася. На цвинтарі, коли спускали домовину, стріляли п’ять козацьких гармат. А до річниці козаки за свій кошт поставили йому пам’ятник, за що я їм дуже вдячна. Я не змогла б цього зробити, за відсутністю фондів, так швидко. Пам’ятник коштував 3,500 грн. Самі його й поставили.

Могила Леоніда Бурди в селі Капулівка Дніпропетровської области.

На річницю зібралися знову козаки. Провели параду біля могили І. Сірка, а тоді пішли на цвинтар з козацькими атрибутами і речитативом. На могилі священики освятили пам’ятник, провели Панахиду біля могили. Зі спогадами про його діяльність з теплими словами виступали козаки. Потім там же зварили юшку і куліш, пом’янули мого чоловіка.

Посилаю фотографію з його могили. А якщо я вже ляжу біля нього, то діти та внуки посадять калину. Він просив про це. І просив написати на пам’ятнику слова: „Я любив вас усіх, а Україну найдужче“. Що ми і зробили. З другої сторони хрест викарбуваний на стелі такий, як на могилі І. Сірка“.

Від себе складаю сердечне співчуття дружині Покійного, яка народилася на Волині біля Рівного та разом з чоловіком закінчила педагогічний інститут, їх синові та доньці, внукам.

Вічна пам’ять та подяка за його велику працю!

Любов Василів-Базюк,
Торонто

Богдан Певний – хроніст мистецтва

У восьму річницю смерти

Уже й друге покоління української еміґрації, зумовленої Другою світовою війною, нестримно, але закономірно відходить у потойбічний світ. Еміґрація ця була незвичайною. Своєрідною була вона тому, що, на відміну від трьох інших дотеперішніх українських еміґраційних хвиль, учасники яких просто шукали і далі шукають собі кращого побутового життя, воєнна еміґрація по суті була політичною.

Люди залишали Україну тому, що їм загрожувало фізичне знищення, або в найкращому випадку вигнання у Сибір несходимий. І на нових місцях поселення відчували вони на собі великий обов’язок зберігати й розвивати все те, що на рідних землях ворог-окупант намагався дощенту винищувати.

Закономірно також, що від деякого часу починають з’являтися друком праці, які підбивають підсумки діяльности цієї еміґрації, безпрецендентної своїм розмахом у майже всіх ділянках людського вияву. Однією з таких публікацій є книга під заголовком „Богдан Певний: майстри нашого мистецтва“, яка вийшла у Києві 2005 року.

Народився Б. Певний 1931 року в Луцьку, в родині колишнього старшини Армії Української Народної Республіки, журналіста і посла до Сейму Польщі Петра Певного і його дружини Зінаїди, з дому Мицівб. З дитячих літ виявляв замилування до малювання.

Після закінчення Другої світової війни Б. Певний з батьком побували у таборах переміщених осіб в американській окупаційній зоні Німеччини.

У 1951 році Б. Певний разом з батьком переїхав до Ню-Йорку. Тут Б. Певний завершив студії мистецтва й з повною енерґією поринув у бурхливе тоді українське мистецько-літературне життя, став співзасновником і першим головою Товариства молодих образотворчих мистців, а згодом був незвичайно активним членом Об’єднання мистців українців в Америці.

Б. Певний розпочав свою кар’єру мистецтвознавця з історії українського і світового мистецтва, які друкувалися у багатьох діяспорних журналах і часописах, а зокрема у місячнику літератури, мистецтва, суспільного життя „Сучасність“, який після відновлення державної незалежности України від січня 1992 року виходить в Україні.

Публіцистична діяльність Б. Певного тісно пов’язана з цим журналом. Починаючи дописувачем, він згодом став редактором мистецької рубрики, а свій земний шлях завершив співредактором цього визначного і заслуженого місячника. Помер він 7 вересня 2002 року в Ню-Йорку.

Св. п. Богдан Певний (фото 1961 року)

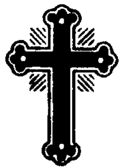
Книга „Богдан Певний: майстри нашого мистецтва“ складається з трьох частин. У першій поміщені сильветки видатних українських образотворчих мистців, графіків і скульпторів. Друга частина – це огляди виставок, музейних експозицій, статті та огляди про мистецьке життя українців у діяспорі та про необхідність відбудови втрачених архітектурних споруд Києва. Третя частина книги – автобіографічна. Наприкінці тому подано перелік статтей Б. Певного.

Видання високоякісне, багато ілюстроване, надруковане на крейдяному папері. З великою обізнаністю упорядкувала книгу донька Б. Певного – доктор мистецтвознавства й університетський професор Олена Певна. Макет і мистецьке оформлення виконав Олександер Івахненко, підготувала ілюстрації до друку Марія Пилипенко. Відчутно бракує книзі іменного списку.

Видання появилося під егідою Української вільної академії наук у США та стараннями Видавничої групи „Сучасність“ у Києві і родини Б. Певного – дружини Христини та дітей Оленки, Лариси і Тараса, які профінансували цю книгу.

Майбутній літописець історії досягнень української еміґрації часів Другої світової війни з вдячністю користуватиметься матеріялом про мистецтво, що його залишив св. п. Богдан Певний.

Роман Ференцевич,
Александрія, Вірджінія

У глибокому смутку повідомляємо родину і знайомих, що в неділю, 8 серпня 2010 р. після важкої недуги відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, СЕСТРА і ТІТКА

СВ. П.

ІРЕНА МАРІЯ ІВАНОНЬКО
(з дому Кокорудз)

Панахида і похоронні відправи відбулися в п'ятницю, 13 серпня 2010 р. в церкві Пресвятого Серця Христового в Johnson City, NY.

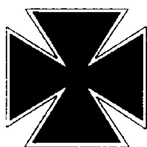
40-ДЕННІ ПОМИНКИ

відбудуться в п'ятницю, 17 вересня 2010 р. о год. 9 ранку в церкві Пресвятого Серця Христового в Johnson City, NY.

У глибокому смутку залишилися:

син – ЗЕНОН з дружиною ХРИСТИНОЮ
сестра – ОЛЬГА ЛАБА
племінниці – МАРТА КОКОРУДЗ-ЛЕВИЦЬКА
– ЛІДА ЛАБА-ПЕСАМЕНИК
та ближча і дальша родина в Америці .

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що 12 серпня 2010 року, по важкій недузі, на 86 році життя, відійшов у вічність у Торонті, Канада найдорожчий чоловік і вуйко.

СВ. П.

БОГДАН ОПАЛЕВИЧ

Нар. 12 лютого 1925 року в м. Винники, Україна.

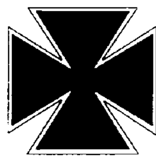
Вояк Дивізії «Галичина», активний член і прапороносець Спортивного Клюбу «Україна», багатолітній хорист хорів «Прометей» і «Бурлаки».

Залишив у глибокому смутку:

дружину - Рому
сестру в Україні
ближчу і дальшу родину в Канаді, Америці та Україні, друзів, приятелів і знайомих.

Вічна Йому пам'ять!

Дружина Рома (з дому Шпур)

Мов журавлі всі відлітаєм
В незнаний край нажаль
Лишаєм сум цілій родині
Бо ідем у вічну даль.

У глибокому смутку повідомляємо, що 14 серпня 2010 р. відійшов у вічність

св. п. БОГДАН АНТОНИШИН

Підстаршина 1-ої Української Дивізії УНА. Нар. 29 листопада 1925 р. в селі Мальчиці на Львівщині, в родині українського греко-католицького священика о. Михайла і Осипи Антонишин, брат покійних Ярослава, Зенка й Ірени.

Був дуже активним членом церкви св. Михаїла в Ню-Гейвен, Кон. і в українській громаді.

ПАРАСТАС відправили всечес. отці парох Юрій Годенчук, д-р о. Павло Лунів, о. Степан Яновський, мітрат о. Іван Терлецький, о. Алберт Фарляно, диякон Іван Ванат в похоронному заведенні Салентано в понеділок, 16 серпня 2010 р.

Похоронну СЛУЖБУ БОЖУ відправлено у вівторок, 17 серпня 2010 р. в католицькій церкві св. Михаїла в Ню-Гейвен. Покійний спочиває на католицькому цвинтарі св. Лаврентія у Вест-Гейвен.

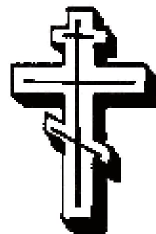
Залишив у глибокому смутку:

дружину МАРІЮ - 56 років подружнього життя,
близьку родину і приятелів в Америці й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять дорогого мужа дружина зложила пожертви на:

$1,000 Собор у Києві;
$1,000 Український Католицький Університет у Львові;
$1,000 Семінарію в Стемфорді;
$1,000 церкву св. Михаїла в Ню-Гейвен.

Ділимося сумною вісткою, що 23 серпня 2010 р., проживши 94 роки відійшла у вічність

СВ.П.

ГАННА САМУТИН
з дому БУЛАВКА

народжена на Полтавщині, Україна.

Вдова генерала Армії УНР Петра Самутина і сестра покійного прот. Анатолія Булавки. Ганна Самутин прибула до США в 1950 р., проживала у Baltimore, MD; Buffalo, NY і Columbia, MD. Працювала в організаціях: Союз Українок Америки, Кредитівка, Пласт-прият і Об'єднання Українських Православних Сестрицтв.

Залишилися у глубокому смутку:

сестра - РАЇСА ЗЕЛИНСЬКА
племінники - ОЛЕГ БУЛАВКА з дружиною ЛЕСЕЮ
- СЛАВА ДЖОНСОН з мужем ВЕЛДИНОМ
- МАРІЯ ОЛІВЕР з мужем ДЖІМОМ
- БОГДАН БУЛАВКА з дружиною КАНІ
- ЮРІЙ ЗЕЛИНСЬКИЙ з дружиною АННОЮ
- та діти і внуки племінників.

ПАНАХИДА була відправлена 27 серпня 2010 р. в Lilly & Zeiler Funeral Home, Baltimore, MD.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 28 серпня 2010 р. в Українській православній церкві св. Андрія Первозваного в South Bound Brook, NJ.

Вічна Її пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійної можна складати на Українську православну церкву св. Архистратига Михаїла в Baltimore, MD або на Українську православну церкву св. Андріа Первозваного в South Bound Brook, NJ.